

ຈຳນິຍາຍປູຮາ
໒໕໔໑

จินิยบุธา

๒๕๔๑

จินิยบุธา

คำอนุโมทนา

ถึงแม้ว่าในปีนี้นี้นบ้านเมืองจะอยู่ในภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ แต่ลูกศิษย์ลูกหาก็ยังมีความใจรวบรวมนุทนทรัพย์จัดพิมพ์หนังสือ “จានียปูชา” เพื่อแจกเป็นธรรมบรรณาการ ในงานแสดงมฤตดาจิตในโอกาสที่หลวงพ่อมืออายุครบ ๗๗ ปี

จึงขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของท่าน และหวังว่าธรรมะที่หลวงพ่อนั่งอยู่เสมอ คือ ทำจิตให้มีสิ่งรู้ ทำสติให้มีสิ่งระลึก จะช่วยให้ท่านสามารถต่อสู้หรือรับสถานการณ์ในปัจจุบันได้อย่างมีสติและด้วยจิตที่ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว

ด้วยจิตที่เป็นกุศล จงดลบันดาลให้ทุกท่านสำเร็จความปรารถนาที่ตั้งไว้โดยทั่วกัน

หลวงพ่อเทียน ฤๅษีลิงดำ

สารบัญ

หน้า

ฉานโยวาท

โอวาทพระบูรพาจารย์

ปลุกจิตใต้สำนึกให้ตื่น

๓

๑๖

สอนจิต สกิดใจ

จิตอรหัตต์ - จิตปุถุชน

เรื่องเกี่ยวกับอภินิหาร

ทวนความรู้สึกรู้สึก

โลกแต่ไม่บาป

แก้กรรม

ใจใส กายสุข

สมาธิขั้นไหนไม่สำคัญ

เจ็บไข้ได้ธรรม

จิตหลอก

เจตนาคือกรรม

บุญใดจะพิเศษยิ่งกว่าทำบุญกับพ่อแม่

วิธีแก้ดวงไม่ดี

เปรตสมภาร

อดีตอย่าหมายมัน ปัจจุบันสำคัญกว่า

กำลังใจรักษาไข้

อุบายเลิกเหล้า

๒๕

๒๙

๓๓

๓๖

๓๘

๔๓

๔๕

๔๗

๕๐

๕๓

๕๗

๕๘

๖๙

๗๒

๗๕

๗๗

เตรียมงานวิชา

หน้า

๗๙

อุบายออมทรัพย์

๘๐

เคล็ดลับสำหรับคนอยากรวย

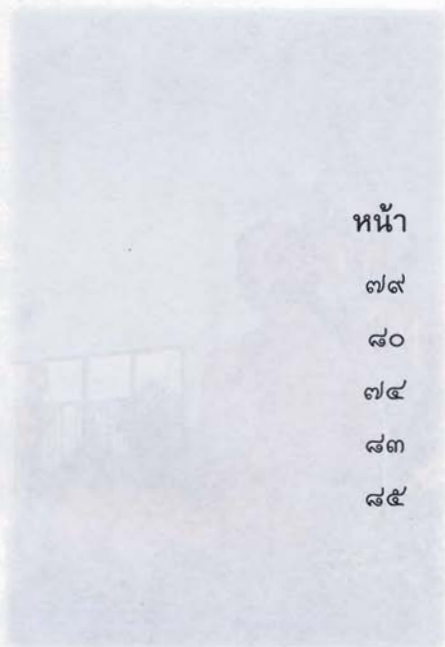
๗๔

เจรจากับผีด้วยสันติวิธี

๘๓

มิติแห่งสัจธรรม

๘๕

จาปิโยวาท

จาบิโยวาท

พระรัตนตรัย นอกจากจะเป็นผู้เคร่งครัดต่อพระวินัยแล้ว ก็เคร่ง
ต่อกิจวัตรอันเป็นหน้าที่ของผู้ปฏิบัติ นอกจากจะสนใจศึกษาในสำนักของ
ครูบาอาจารย์แล้ว ก็ยังตั้งใจสนใจในการปฏิบัติ มีการเดินจงกรม นั่งสมาธิ...

...บ่ายสามโมงกวาดวัด กวาดวัดเสร็จแล้ว พระนวกะทำกิจวัตรต่อครูบา
อาจารย์... แล้วก็รับฟังโอวาทของครูบาอาจารย์ ศึกษาข้อวินัยและข้อ
ประพฤติกปฏิบัติ เพื่อจะรักษาไว้ซึ่งธรรมเนียมประเพณีของพระสงฆ์ ซึ่ง
สืบเนื่องมาจากพระอริยเจ้าทั้งหลาย

(โอวาทพระบูรพาจารย์)

ในตัวของเรา คือกายกับใจ เรามีฤทธิ์ มีอิทธิพล มีอำนาจ อยู่ในตัว
ของเขาแล้ว แต่ว่าฤทธิ์ อิทธิพล อำนาจนั้น มันฝังอยู่ในจิตใต้สำนึก

การปฏิบัติสมาธิ จึงเป็นการปลุกจิตใต้สำนึกของเราให้ตื่นขึ้นมา เพื่อ
เราจะได้นำจิตดวงนี้ไปใช้ประโยชน์ในธุรกิจการงานต่าง ๆ

(ปลุกจิตใต้สำนึกให้ตื่น)

โอวาทพระบูรพาจารย์

แสดงพระธรรมเทศนา เนื่องในวันบูรพาจารย์ ณ วัดป่าสาละวัน

วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๐

ผู้เจริญทั้งหลาย ก่อนอื่นขอแสดงความยินดีและอนุโมทนาในกุศลเจตนาของท่านทั้งหลายที่ได้พร้อมใจกันมาแสดงกตัญญูกตเวทีต่อพระบูรพาจารย์เนื่องในวันระลึกพระบูรพาจารย์ โดยถือเอาการบรรจุอัฐิธาตุของพระบูรพาจารย์ คือ พระอาจารย์เสาร์ อาจารย์มั่น อาจารย์สิงห์ เข้าในบุษบก ในวันที่ ๒ ธันวาคม ซึ่งมีพระอาจารย์มหาบัวเป็นประธานทางฝ่ายครูบาอาจารย์สายกรรมฐาน ฝ่ายบริหารมีสมเด็จพระมหาธีรวงศ์ (พิมพ์ ฐัมมโร) วัดพระศรีมหาธาตุ เป็นประธาน คณะสงฆ์ทั้ง ๒ ฝ่าย คือ ทั้งฝ่ายคันถธุระคือฝ่ายปกครอง วิปัสสนาธุระคือฝ่ายกรรมฐาน หลังจากบรรจุอัฐิของพระอาจารย์ทั้งสามเข้าในบุษบกแล้ว พระเถระทั้งสองฝ่ายลงมติเห็นพ้องกันว่าให้วัดป่าสาละวันจัดวันบูรพาจารย์ ตรงกับวันที่ ๒ ธันวาคม ทุกปีเป็นประจำ เมื่อเป็นเช่นนั้น งานวันบูรพาจารย์จึงไม่ใช่งานของวัดป่าสาละวันโดยตรง แต่หากเป็นวันของคณะสงฆ์ทั้งฝ่ายคันถธุระ วิปัสสนาธุระทั้งประเทศ โดยเฉพาะปีนี้ รู้สึกว่าครูบาอาจารย์ทั้งสองฝ่าย หมายถึงฝ่ายธรรมยุต ฝ่ายมหานิกายก็ได้มีน้ำจิตน้ำใจมาแสดงความกตัญญูกตเวที ดังนั้น จึงเป็นที่น่าชื่นชมยินดีในกุศลเจตนาของท่านทั้งหลาย

วัตถุประสงค์ของการจัดงานวันบูรพาจารย์ก็เพื่อจะได้เปิดโอกาสให้คณะสงฆ์ฝ่ายคันถธุระ วิปัสสนาธุระได้มาชุมนุมกันปีละครั้ง

เราจะได้ปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับข้อวัตรปฏิบัติ ทั้งสายวินัยและสาย
ธรรมะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสายพระรุดงคกรรมฐาน

พระรุดงคกรรมฐาน นอกจากจะเป็นผู้เคร่งครัดต่อพระวินัย
แล้ว ก็เคร่งต่อกิจวัตรอันเป็นหน้าที่ของผู้ปฏิบัติ นอกจากจะสนใจ
ศึกษาในสำนักของครูบาอาจารย์แล้ว ก็ยังตั้งใจสนใจในการปฏิบัติ
มีการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ซึ่งในระยะแรกๆ พระรุดงค์ที่อยู่
ตามป่า หมายถึงวัดป่าต่างๆ ไป ครูบาอาจารย์ท่านจะเคร่งต่อกิจวัตร

บ่าย ๓ โมง กวาดวัด กวาดวัดเสร็จแล้วพระนวกะทำกิจวัตร
ต่อครูบาอาจารย์ พระนวกะหมายถึงพระที่มีอายุพรรษายังไม่พ้น
นิสสัยมฤติ คือ ๕ พรรษา ต้องทำกิจวัตรพระอุปัชฌาย์อาจารย์เป็น
ประจำ แล้วก็รับฟังโอวาทของครูบาอาจารย์ ศึกษาข้อวินัยและข้อ
ประเพณีปฏิบัติ เพื่อจะรักษาไว้ซึ่งธรรมเนียมประเพณีของพระสงฆ์
ซึ่งสืบเนื่องมาจากพระอริยเจ้าทั้งหลาย

ครูบาอาจารย์ในสายพระรุดงคกรรมฐาน เริ่มต้นตั้งแต่เจ้า
พระคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันโท จันทร) ปฏิปทาของ
พระเดชพระคุณองค์นี้ เอาใจใส่บริหารทั้งฝ่ายคันถธุระ วิปัสสนาธุระ
หมายถึงฝ่ายปริยัติและฝ่ายปฏิบัติ มีบูรพาจารย์บางท่านเคยเล่าให้
ฟังว่า ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์เวลาท่านไปรุดงค์ ลูกศิษย์
ของท่านที่ยังเรียนปริยัติอยู่ก็หอบคัมภีร์ไป ไปพักตามต้นไม้ชายคา
หรือถ้ำเหวที่ไหน ท่านก็สอนปริยัติธรรม แล้วก็นำในการประพฤติ
ปฏิบัติ ท่านปฏิบัติอย่างนี้ตลอดมาจนกระทั่งถึงแก่กรรมภาพไป

ภายหลังเจ้าพระคุณองค์นี้ได้ลูกศิษย์ผู้ใหญ่ ๒ องค์ ฝ่าย
วิปัสสนาธุระก็ได้พระอาจารย์เสาร์ กันตสีโล ฝ่ายคันถธุระหรือฝ่าย

ปริยัติก็ได้สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ (ติสสมหาเถระ) เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาธีรวงศ์ทำงานในฝ่ายคันถธุระ ในฝ่ายปริยัติ ท่านอาจารย์เสาร์ทำงานในฝ่ายวิปัสสนา ดังนั้น พระสงฆ์ในภาคอีสานของเรานี้ ในยุคนั้นสมัยนั้นจึงเป็นพระสงฆ์ที่มีความสมบูรณ์แบบ ทางสาย ปริยัติก็มีเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาธีรวงศ์เป็นผู้บริหารงาน ทาง ฝ่ายวิปัสสนาธุระหรือกรรมฐานก็มีพระอาจารย์เสาร์เป็นผู้บริหารงาน ภายหลังพระอาจารย์เสาร์มาได้ลูกศิษย์องค์สำคัญคือพระอาจารย์ มั่น ภูริทัตโต

อาตมาก็ไม่อยากจะพูดอะไรยืดเยื้อนัก จะขอนำโอวาทของ ครูบาอาจารย์เท่าที่จำได้และยึดเป็นหลักปฏิบัติมาจนกระทั่งปัจจุบัน นี้เองค่ะขอ

พระอาจารย์เสาร์ ท่านสอนกรรมฐาน ถ้ามีใครถามว่าอยาก จะปฏิบัติกรรมฐานทำอะไร ท่านจะบอกว่า “พุทโธชิ” “พุทโธแปล ว่าอะไร” “อย่าถาม” “ภาวนาพุทโธแล้วจะได้อะไรดีขึ้น” “ถามไป ทำไม ฉันให้ภาวนาพุทโธลูกเดียว” ที่นี้ถ้าลูกศิษย์ท่านได้รับปฏิบัติ ตามคำสั่งของท่านอย่างผู้ว่าง่าย ไม่ได้ฟังอีร้าคำอีรมอะไร ไม่ต้องไป สงสัยข้องใจอะไร ท่านอาจารย์สอนให้ภาวนาพุทโธ ฉันก็พุทโธ พุทโธๆ ลูกเดียวไม่ต้องสงสัย ถ้าใครไปตั้งใจปฏิบัติตามโอวาท ของท่านอย่างจริงใจ ไม่เกิน ๗ วันต้องมีปัญหามาให้ท่านแก้ บาง ท่านไปภาวนาพุทโธแล้วจิตสงบ นิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน บาง ทีกระแสดจิตส่งออกนอก เห็นโน้นเห็นนี่ ถ้ามาถามท่าน จิตเป็น อย่างนี้จะผิดหรือถูกประการใด ถ้าหากว่าถูกท่านก็บอกว่า “เร่ง ภาวนาเข้าๆ ให้มันเข้าถึงความเป็นเอง” ถ้าหากมันไม่ถูกต้อง ส่งออกนอกมากนัก ท่านก็บอกว่าให้พยายามระงับ อย่าให้มันส่ง

ออกไปมากนัก ถ้าหากพอรู้เอาจุได้ก็ให้รู้เอาจุไว้ ถ้ารู้ไม่ได้ก็ให้ปล่อยไปตามธรรมชาติของมัน ท่านก็สอนอย่างนี้

และอีกประเด็นหนึ่ง ในฐานะที่หลวงพ่อก็คือลูกศิษย์พระอาจารย์เสาร์องค์สุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ในปัจจุบันนี้ ในสมัยที่เป็นสามเณร ไปปรนนิบัติท่าน อยู่ๆ ท่านก็พูดขึ้นมาเปรยๆ ว่า “เวลานี้จิตข้ามันไม่สงบ มันมีแต่ความคิด” เมื่อเรียนถามท่านว่า “จิตฟุ้งซ่านหรืออย่างไร ท่านอาจารย์” ท่านก็จะบอกว่า “ถ้ามันเอาแต่นิ่ง มันก็ไม่ก้าวหน้า จิตข้ามันมีแต่ความคิด มันไม่สงบ” พอถามว่า “ฟุ้งซ่านหรืออย่างไร” ท่านก็ตอบว่า “ถ้ามันเอาแต่นิ่งลูกเดียวมันก็ไม่ก้าวหน้า” อันนี้เป็นปัญหาที่ลูกศิษย์นักปฏิบัติจะต้องทำความเข้าใจ ที่ท่านอาจารย์ท่านว่าอย่างนั้น มันก็ไปได้ในหลักของสมาธิและฌาน

ฌานมีอยู่ ๒ อย่าง อารัมมณูปนิชฌาน จิตสงบ นิ่ง รู้อยู่ในสิ่งๆ เดียว หรือรู้เฉพาะในจิตอย่างเดียว แล้วก็สงบนิ่งละเอียดไป จนกระทั่งถึงจุตร่างกายตัวตนหาย เหลือแต่จิตดวงเดียว นิ่ง สว่างไสวอยู่เท่านั้น อันนี้เป็นอารัมมณูปนิชฌาน เป็นสมาธิในฌานสมาบัติ และอีกอันหนึ่ง ลักขณูปนิชฌาน พอจิตสงบนิ่งลงไปนิดหน่อย มันมีวิตก วิตกก็คือความคิด เมื่อความคิดเกิดขึ้น สติก็ทำหน้าที่ตามรู้ไปทุกระยะ ถ้าหากสมาธิมีความเข้มข้น สติสัมปชัญญะเข้มแข็ง ความคิดมันก็เกิดเร็วขึ้นๆ จนรู้ไม่อยู่ ในช่วงแรกๆ ความคิดเกิดขึ้น ถ้าจิตไปยึดความคิดมันก็มีความยินดีมีความยินร้าย บางทีก็มีสุขมีทุกข์ บางทีก็หัวเราะไปร้องไห้ไปในจิตในใจ ผู้ปฏิบัติถ้าไม่เข้าใจผิด ปล่อยไปตามครรลองของมัน เราเอาสติตามรู้ไป พอไปถึงจุดๆ หนึ่ง จิตมันจะหยุดนิ่งพับลงไป สว่างไสว ร่างกายตัว

ตนหาย เหลือแต่จิตหนึ่งสว่างไสวอยู่ดวงเดียวเท่านั้น สภาวะอันเป็น
อารมณ์และกิเลสทั้งหลายมันจะม้วนเวียนรอบจิตอยู่ตลอดเวลา
พอมาถึงความสว่างของจิต มันจะตกไปๆ เหมือนแมลงบินเข้ากอง
ไฟ อันนี้ความหมายของโอวาทของหลวงปู่เสาร์เป็นอย่างนี้

มันก็ไปตรงกับ **ฐิติภูตัง** ของ **หลวงปู่มั่น** พอจิตอยู่นิ่ง สว่าง
รู้ ตื่น เบิกบาน สภาวะทั้งหลายอันเป็นสภาวะธรรม จะมีปรากฏ
การณเกิดขึ้นดับไป จิตก็รู้ นิ่ง เเฉ เป็นกลางโดยเที่ยงธรรม ไม่
หวั่นไหวต่อเหตุการณ์นั้นๆ เพราะความยินดีไม่มี ความยึดมั่นถือมั่น
ในอารมณ์ไม่มี จิตคิดขึ้นมารู้แล้วปล่อยวางๆ ไม่ยึดอะไรเป็นปัญหา
ให้ตัวเองเดือดร้อน อันนี้หลวงปู่มั่นท่านเรียกว่า **ฐิติภูตัง ฐิติ จิต**
ตั้งมั่น นิ่ง เเด่น สว่างไสว ภูตัง สภาวะธรรมทั้งหลายปรากฏการณ
ให้จิตรู้อยู่ตลอดเวลา แต่จิตดำรงอยู่ในความเป็นอิสระโดยเที่ยงธรรม
ไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์นั้นๆ

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย เราได้ยินคำว่า **สังขาร** **สังขาร** **อนิจจา**
สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง ถ้าจิตของเรายังไม่มีสติสัมปชัญญะ
มันคง พอรับรู้อารมณ์อันใดมันหวั่นไหว เกิดความยินดี เกิดความ
ยินร้าย อันนี้เรียกว่า **สังขาร** **อนิจจา** **สังขาร**ไม่เที่ยง แต่ถ้าจิต
ไปถึงจุดที่เรียกว่า **ฐิติภูตัง** อันนั้นมันเป็น **วิสังขาร** พึงทำความ
เข้าใจคำว่า **สังขาร** กับ **วิสังขาร** ตามนัยที่กล่าวมานี้ จิตรับรู้
อารมณ์ ถ้าหวั่นไหวเกิดความยินดียินร้าย อันนั้นเรียกว่า **สังขาร**
อนิจจา **สังขาร**ไม่เที่ยง แต่ถ้าหากว่าจิตนิ่งเฉย สว่างไสว อารมณ์
อันเป็นปรากฏการณ์หรือสภาวะที่เป็นปรากฏการณ์ให้จิตรู้เห็น
ตลอดเวลา แต่จิตไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์นั้นๆ มีแต่ดำรงอยู่ใน
ความเป็นกลางโดยเที่ยงธรรม ในลักษณะอย่างนี้เรียกว่า **วิสังขาร**

เพราะอารมณ์ไม่สามารถที่จะปรุงแต่งจิตได้ สัตถุตั้งเป็นภาษารู้ของนักปฏิบัติ ซึ่งอาจจะไม่มีในตำรับตำรา ที่นี้ถ้าหากเราจะหาตำรามาเป็นเครื่องยืนยัน เราจะเอาอะไรมา มันมีปรากฏอยู่ในสูตรๆ หนึ่ง สูตรนั้นเริ่มต้นว่า อุปปาทา วา ภิกขเว ตะเถกะตานัง อุปปาทา วา ตะเถกะตานัง, ฐิตา วะ สา ธาตุ ธัมมัญญฐิตา ธัมมะ นิยามะตา ธัมมัญญฐิตา เพราะความที่จิตตั้งมั่น นิ่ง เติ่น สว่างใส ธัมมะ นิยามะตา เพราะความที่สภาวะธรรมปรากฏการณ์ให้จิตรู้อยู่ตลอดเวลา อันนี้มีหลักฐานในธัมมนิยามสูตร

ที่นี้ในส่วน อารัมมณูปนิชฌาน ลักษณะอุปนิชฌาน มีหลักฐานปรากฏอยู่ในคัมภีร์ธรรมบท ในเรื่อง ราชพราหมณ์ ตอนแก้อรธกถา ในนั้นท่านอธิบายไว้ว่า คำว่า ฌาน มี ๒ อย่าง อารัมมณูปนิชฌาน จิตรู้ในอารมณ์เดียว ลักษณะอุปนิชฌาน จิตสงบแล้วมีความรู้ผุดขึ้นๆ อย่างกับน้ำพุ พอไปถึงจุดๆ หนึ่ง นิ่งก็ลงไป สว่างใส สภาวะทั้งหลายวนรอบจิตอยู่แล้ว ไม่สามารถไปประทุษร้ายความปกติของจิตได้ อันนี้หลักฐานปรากฏมีชัดเจน เป็นความหมายของโอวาทของพระอาจารย์เสาร์และพระอาจารย์มั่น

ที่นี้ หลวงปู่เทสก์ ท่านให้โอวาทว่า... คราวหนึ่ง ไปกราบเยี่ยมท่าน พอกราบเสร็จแล้วท่านก็บอกว่า “เจ้าคุณมาแล้วก็ดีแล้ว จะทำอะไรให้ฟัง” หลวงพ่อก็บอกว่า “ถ้าจะเฝ้าก็รีบเฝ้า อยากฟังอยู่เหมือนกัน” เสร็จแล้วท่านก็กล่าวขึ้นมาว่า “สมาธิในฌานมันโง่ สมาธิในอริยมรรคมันฉลาด สมาธิในฌาน จิตสงบนิ่งแล้วรู้ในสิ่งๆ เดียว ความรู้อื่นไม่ปรากฏ แต่สมาธิในอริยมรรค พอจิตสงบแล้วมีความรู้ความคิดผุดขึ้นๆ อย่างกับน้ำพุ จิตก็มีสติ กำหนดรู้ตามไปทุกระยะ พอไปถึงจุดหนึ่ง จิตก็จะนิ่งก็ลงไปแล้วสว่างใส

กิเลสทั้งหลายมาวนรอบจิตอยู่ เมื่อมาถึงความสว่างของจิตมันจะตกไปๆ เหมือนแมลงบินเข้ากองไฟ อันนี้เป็นโอวาทของหลวงปู่เทสก์
 ที่นี้โอวาทของ หลวงปู่ฝั้น อย่าปล่อยให้จิตมันอยู่ว่าง คำว่าอย่าปล่อยให้จิตมันอยู่ว่างนี้ เราควรจะทำอย่างไร เราจะสร้างความคิดให้มันไม่หยุดยั้งอย่างนั้นหรือ.. ไม่ใช่ อย่าไปเข้าใจผิด คำว่า อย่าปล่อยให้จิตมันอยู่ว่าง คือ ให้มีสติกำหนดรู้จิตตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะยืน เดิน นั่ง นอน รับประทาน ตื่น ทำ พุท คิด ให้มีสติรู้ตัวตลอดเวลา ท่านหมายความว่าอย่างนั้น

โอวาทของ หลวงปู่แหวน “เจ้าคุณอย่าไปไขว่คว้าอะไรให้มันมากมายนัก ให้กำหนดสติรู้จิตเพียงอย่างเดียว บาปมันเกิดที่จิต บุญมันเกิดที่จิต ดีชั่วเกิดที่จิต สวรรค์นิพพานเกิดที่จิต มันไม่ได้เกิดที่อื่น เพราะฉะนั้นเราอยากจะรู้จริงเห็นจริงในธรรมะคำสั่งสอน หรือจะสำเร็จมรรคผลนิพพาน ให้กำหนดสติรู้จิตเพียงอย่างเดียว” องค์นี้สอนอย่างนี้

หลวงปู่มหาบัว ท่านเล่าเรื่องของท่านให้ฟังว่า “เมื่อก่อนนั้น นายบัวเป็นคฤหัสถ์ อยากบวชเป็นพระก็ได้บวชแล้ว พอบวชเป็นพระแล้วอยากเป็นมหา ไปเรียนกับเขาสอบได้ ๓ ประโยค เอาละ... แค่นี้เขาก็เรียกมหาเหมือนกัน พอเป็นมหาแล้วอยากเป็นพระนักปฏิบัติก็ได้ปฏิบัติแล้ว พอปฏิบัติแล้วอยากรู้ธรรมเห็นธรรม ก็ได้รู้บ้างตามสมควรแก่ความสามารถ พอรู้ธรรมเห็นธรรมแล้วอยากเป็นพระอรหันต์ เดียวนี้เลยไม่รู้ว่ามันเป็นอะไร มันก็เป็นหลวงตาบัวตามเดิมนั้นแหละ” อันนี้ท่านผู้ฟังจะเข้าใจว่าอย่างไร ถ้าเรามาพิจารณาว่า ท่านผู้ใดสำคัญตนว่าเป็นพระโสดาบัน คนนั้นไม่ใช่ ท่านผู้ใดสำคัญตนว่าเป็นพระสกทาคา อนาคามี อรหันต์ คนนั้นไม่ใช่

เพราะความเป็นพระอรหันต์มันอยู่เหนือสมมติบัญญัติ ผู้สำเร็จแล้ว
จะรู้สึกเพียงแค่ว่าตัวหมดกิเลสแล้วเท่านั้น อันนี้เป็นโอวาทของพระ
อาจารย์มหาบัว

อาตมาเป็นลูกศิษย์หลายครูหลายอาจารย์ ก็จำเอาโอวาท
ของครูบาอาจารย์องค์ละข้อ แต่ในเมื่อมาพิจารณาดูแล้ว มันก็เป็น
อุปกรณ์ในการปฏิบัติ ทำให้เรารู้ธรรมเห็นธรรมได้บ้างตามสมควร
แก่ฐานะ

ดังนั้น ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อยากจะถามปัญหาท่านสัก
ข้อหนึ่งว่า ทำไมธรรมะที่พระพุทธเจ้านำมาสอนเรานั้น เข้าใจว่ามัน
เป็นเรื่องส่วนตัวของพระองค์โดยเฉพาะ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ
การระลึกชาติหนหลังได้ เป็นเครื่องบ่งบอก ดังนั้น พระองค์เทศน์
สอนเราว่า ทำสิ่งนี้มันเป็นบาปนะ ทำแล้วตกนรก พระองค์เคยทำ
บาปอย่างนี้ตกนรกมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อนโน้น ทำสิ่งนี้มันเป็นบุญ ทำ
แล้วขึ้นสวรรค์ พระองค์เคยทำบุญขึ้นสวรรค์มาแล้วแต่ชาติก่อนโน้น
การบำเพ็ญสมาธิ บำเพ็ญฌาน ได้สำเร็จฌานสมาบัติ ตายแล้วไป
เกิดเป็นพระพรหมในพรหมโลก พระองค์ก็เคยบำเพ็ญฌานไป
เกิดเป็นพระพรหมมาแล้วนั้นแต่ชาติก่อนโน้น มาในชาติปัจจุบันนี้
พระองค์ก็มาบำเพ็ญเพียรภาวนา เจริญกรรมฐาน ได้สำเร็จเป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำเร็จแล้วจึงได้นำธรรมะมาสอนเรา เพราะ
ฉะนั้น ในเมื่อเราได้ยินคำสอนของพระองค์ จะเป็นอะไรก็ตามที่
พระองค์สอนเอาไว้ ถ้าหากว่าเรายังไม่รู้แจ้งเห็นจริง รับฟังเอาไว้
อย่าเพิ่งไปปฏิเสธว่ามันไม่เป็นความจริง

ธรรมะที่พระองค์นำมาสอนเรานี้ เป็นเรื่องส่วนตัวของ
พระองค์ทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องอื่นไกล ปุพเพนิวาสานุสติญาณ พระองค์

ระลึกชาติหนหลังได้ ตั้งแต่ชาติเป็นเวสสันดร ถอยหลังไปเป็น
แสนชาติล้านชาติ นับไม่ถ้วน แล้วพระองค์ก็เวียนว่ายตายเกิด
ในวัฏสงสารหลายล้านชาติ บางชาติไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
บางชาติเกิดเป็นนกคุ่ม บางชาติเกิดเป็นกระต่าย แม้แต่เป็นสัตว์
เดรัจฉาน พระองค์ก็บำเพ็ญบารมีอยู่ไม่หยุดยั้ง

ยกตัวอย่าง ชาติหนึ่งเกิดเป็นกระต่าย แล้วก็ไปเป็นสหายกัน
กับลิงและสุนัขจิ้งจอก สามสหายนี้ไปเห็นพระฤๅษีนั่งบำเพ็ญ
ภาวนาบูชาไฟ เกิดศรัทธาอยากจะถวายอาหารฤๅษี ไ้เจ้าลิงก็
กระโดดขึ้นต้นไม้เก็บผลไม้มาถวาย ไ้เจ้าสุนัขจิ้งจอกก็ไปเที่ยวเก็บ
เอาปลาที่พรานเบ็ดเขาทำตกเอาไว้มายอนเข้ากองไฟเผาให้ฤๅษีกิน
แต่พระโพธิสัตว์กระต่ายนี้ตัวเองกินแต่หญ้าไม่มีอะไรจะถวาย
พระฤๅษี ก็อธิษฐานจิตแน่วแน่ต่อพระโพธิญาณ “ข้าพเจ้าขออุทิศ
ร่างกายของข้าพเจ้าเผาไฟให้ฤๅษีกิน แล้วขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จ
พระโพธิญาณ” ว่าแล้วก็กระโดดเข้ากองไฟเผาตัวเองให้ฤๅษีกิน

ทั้งหลายเหล่านี้เป็นหลักฐานพยานว่าพระองค์ได้บำเพ็ญ
อะไรมานี้แล้ว ไฟนรกมันร้อนพระองค์เคยกระโดดลงไปแล้ว ไปอยู่โลก
สวรรค์มันเยือกเย็นสบายพระองค์ก็ไปอยู่มาแล้ว ไปเกิดเป็นพระ
พรหม เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มีความสุขสบาย พระองค์ก็เคยไป
เกิดเป็นพระพรหมมาแล้ว เพราะฉะนั้นคำสอนของพระองค์นี้เมื่อ
เราได้ยินได้ฟังแล้วเชื่อเอาไว้ก่อน

เพราะฉะนั้น อาศัยการระลึกชาติหนหลังนั้นแหละ นอก
จากจะรู้เรื่องของพระองค์แล้ว ยังรู้เรื่องของสัตว์อื่นคนอื่นด้วย คน
เราเกิดมา บางคนก็รูปร่างสวยงาม บางคนก็ชั่วช้าเหี้ยม บางคนมีสติ
ปัญญาเฉลียวฉลาดเฉียบแหลม บ้างก็ไปเกิดเป็นสัตว์ เป็นอะไร

สารพัดสารเพ ทั้งนี้ก็เพราะเหตุใด พระองค์รู้ว่าเพราะ กัมมัง สัตเต วิภังขติ กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้มีประเภทต่างๆ กัน อันนี้พระองค์ก็ตรัสรู้ เพราะฉะนั้น คำสอนของพระองค์ไม่ใช่ชนิดที่ว่านอนหลับฝันไป ตื่นขึ้นมาเทศน์ให้คนฟัง ไม่ใช่อย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์อุทิศ พระองค์ทดสอบมาด้วยพระองค์เอง เพราะฉะนั้นเชื่อไว้ก่อนเถิด

ทีนี้มีปัญหาที่จะถามญาติโยมว่า จำเป็นอะไรที่เราจะต้องมาปฏิบัติสมาธิ ที่จำเป็นจะต้องปฏิบัติสมาธิก็เพราะชีวิตของเราทุกคนเป็นอยู่ด้วยพลังของสมาธิ ซึ่งทุกคนมีสมาธิเป็นเดิมพันอยู่แล้ว ไม่มากก็น้อย และอีกอย่างหนึ่ง คนเราทุกคนมีฤทธิ์ มีอิทธิพล มีอำนาจอยู่ในตัว เพราะเราเกิดมาหลายภพหลายชาติ บางท่านอาจจะบำเพ็ญตนเป็นพระฤๅษีสำเร็จฌานสมาบัติมาแล้ว การปฏิบัติสมาธิจึงเป็นการปลุกจิตใต้สำนึกให้ตื่นขึ้นมา การสวดมนต์ภาวนาทำสมาธิเป็นการปลุกจิตใต้สำนึกให้ตื่น

การจัดงานบูรพาจารย์ของเรา ก็เพื่อจะได้มาปรึกษาหารือ ปรับปรุงข้อวัตรปฏิบัติให้คงเส้นคงวาอยู่อย่างที่เราครูบาอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ร่วมกับพวกเรา อันนี้ขอฝากท่านสหธรรมิกทั้งหลายนำไปพิจารณาด้วย ในสมัยปัจจุบันนี้มีเพื่อนฝูงมาบอกว่าเขาจะทำลายพระพุทธศาสนาอย่างนั้นอย่างนี้ พวกกันหัวนกลัวกัน แล้วก็มาขอความเห็น ขอความร่วมมือ ว่าให้ช่วยกันป้องกันพระพุทธศาสนา ศาสนาอื่นบ้าง นักการเมืองบ้าง จะมาทำลายพระพุทธศาสนา แต่พระพุทธเจ้าเทศน์อย่างนี้ ท่านเทศน์ว่า ตระกูลที่มั่งคั่งสมบูรณ์ตระกูลนั้นจะเสื่อมหรือจะเจริญก็เพราะลูกในตระกูลนั้น ลูกต่างตระกูลไม่มีสิทธิที่จะไปทำลายวงศ์สกุลของเขาให้เสื่อมหรือให้เจริญ

ดังนั้น ในทำนองเดียวกัน พระพุทธองค์ตรัสว่า ศาสนาของเรา จะเสื่อมหรือจะเจริญขึ้นอยู่กับพุทธบริษัท คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ถ้าหากภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา พากันปฏิบัติ ดีปฏิบัติชอบ เป็นสัมมาปฏิบัติ ศาสนาของเราตถาคตจะทรงอยู่ชั่ว ฟ้าดินสลาย เพราะฉะนั้น อันนี้ขอฝากท่านพุทธบริษัททั้งหลายไว้ พิจารณา

อาตมาเคยมีประสบการณ์ เรื่องวินัยี่ส่วนใหญ่พระเจ้าพระ สงฆ์ท่านไม่ค่อยสอนญาติสอนโยม เพราะท่านกลัวญาติโยมจะรู้ทัน ท่าน สมัยที่อาตมาเป็นสามเณรท่องปาฏิโมกข์จบ ขออนุญาตแปล พระปาฏิโมกข์ อาจารย์ไม่ให้แปล ทำไมไม่ให้แปล ประเดี๋ยวมัน รู้มาก มันหัวแข็ง ปกครองยาก ที่นี้พระเจ้าพระสงฆ์ไม่ค่อยเทศน์ วินัยให้ญาติโยมฟังนี่ บางทีอาจจะกลัวว่าญาติโยมจะรู้ทันตัวเอง มันจะหลอกลวงญาติโยมไม่ได้ เพราะฉะนั้น เรื่องพระธรรมวินัยี่ ศาสนาของพระตถาคตเจ้าจะเจริญรุ่งเรืองหรือเสื่อมลงอยู่ที่เราหรือ พุทธบริษัทนั่นเอง

เพราะฉะนั้น ในสมัยที่ศาสนาก็มีพิษมีภัย แต่อาตมาไม่เคย กลัวว่าใครจะมาทำลายศาสนา และก็ไม่ว่าใครจะลงนรก กลัวแต่ ตัวเองจะเป็นผู้ทำลายศาสนา กลัวแต่ตัวเองจะลงนรก ขอพูดให้มัน ถึงแก่น มองดูหน้าใครก็ไม่เหมือนหน้าพ่อหน้าแม่เราสักคน จะไป กลัวเขาจะลงนรกทำไม ถ้าหากว่าคนทั้งโลกพากันสร้างบาปลงนรก หมด อาตมาจะสร้างแต่ความดี สร้างความดี ตายแล้วไปเกิดเป็น เทพบุตรบนสวรรค์ ถ้าไม่สำเร็จพระนิพพาน สมบัติบนสวรรค์ นางฟ้านางเทวดาเป็นของเราหมดไม่มีใครแย่ง เพราะฉะนั้นอย่าไป เป็นห่วงคนอื่น หลวงพ่อสอนให้คนใจแคบเห็นแก่ตัวหรือ เปล่า...

ในเมื่อเราสามารถสร้างคุณงามความดีให้มันพร้อมแล้ว เราไม่ต้อง
ไปกลัวมือเรียกใครให้เข้ามาวัด ต่อให้สร้างกำแพงสูงจรดท้องฟ้า
ชาวบ้านก็จะพังกำแพงเข้ามาหาเรา คนที่มีคุณธรรม มีแก้วคือ
พระรัตนตรัยอยู่ในจิตใจของตนเองอย่างผ่องใส แก้วเป็นของมีค่า
เปรียบเหมือนเพชรนิลจินดา แม้ก้อนหินโตเท่าศาลา ถ้าเขารู้ว่า
มีเพชรเม็ดโตเท่ามะพร้าวฝังอยู่ในนั้น เขาจะเอาระเบิดมาระเบิดเอา

เพราะฉะนั้น คุณงามความดีนี้ ในเมื่อเราบำเพ็ญให้มันถึง
พร้อมแล้ว คุณงามความดีจะเป็นแรงดึงดูด ดึงดูดให้พระภิกษุ
สามเณรมีความรักบูชาซึ่งกันและกัน ดึงดูดให้ญาติโยมทั้งหลายมี
ความเคารพศรัทธาในพระเจ้าพระสงฆ์ทั้งหลาย ถ้าหากว่าพระภิกษุ
สงฆ์ในพระพุทธศาสนานี้บวชเข้ามาแล้วยินดีในปัจจัย ๔ ที่ญาติโยม
เขาศรัทธาถวาย อาหารบิณฑบาต จีวร ที่อยู่อาศัย ยาแก้โรค
ไม่ไปกระตือรือร้น ไม่ไปชิงสุกก่อนห่าม พยายามสร้างคุณดีให้
มากๆ โปสถ์วิหารศาลาการเปรียญกุฏิกุฎีต่างๆ นี้ไม่ต้องไปตะโกน
หาให้ใครมาช่วยสร้าง ญาติโยมย่อมดูย่อมพิจารณาเอง

อาตมาอยู่วัดนี้ที่แรก นายวัน คมนามูล มาเตือน “พระ
คุณเจ้า เรื่องการก่อสร้างพระคุณเจ้าไม่ต้องกระตือรือร้น ให้ตั้งหน้า
เดินจงกรมบำเพ็ญเพียรภาวนาอยู่เท่านั้น เรื่องการก่อสร้างญาติ
โยมย่อมดูอยู่หรอก” เดินมาหลายจังหวัดแล้วเพิ่งจะได้ยินโยมคนนี้
ลองใช้สูตรโยมคนนี้ลองดู ที่มาอยู่นี้ ๒๐ กว่าปี ไม่เคยคิดที่จะทำ
อะไรในวัดนี้ แต่อยู่ๆ ก็มีผู้มาสร้างโน่นสร้างนี่ให้จนไม่มีที่จะสร้าง
เพราะฉะนั้น คุณงามความดีตามแนวคำสอนของพระพุทธเจ้า
ปฏิบัติให้มันตรงไปตรงมาเถิดพี่น้องทั้งหลาย

จุดยืนของชาวพุทธ บทสวดมนต์อยู่ที่พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เมตตาพรหมวิหาร อย่าไปไขว่คว้าอะไรให้มันมากนัก หลังจากทีสวดมนต์ภาวนาแล้วอุทิศส่วนกุศลให้สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น อันนี้เป็นกิจวัตรของชาวพุทธ

วันนี้ขอกล่าวสัมโมทนียกถาพอเป็นกำลังใจของบรรดาญาติโยมทั้งหลายก็พอสมควรแก่กาลเวลา บุญกุศลทั้งหลายที่เราบำเพ็ญมาขออุทิศเป็นดอกไม้บูชาพระบูรพาจารย์ และเพื่อบุญกุศลแก่พวกเรา ด้วยบารมีของครูบาอาจารย์ จงดลบันดาลให้พวกเราซึ่งเป็นศิษยานุศิษย์ มีความเจริญงอกงามด้วยคุณธรรม และเจริญในพระธรรมวินัย ชาวบ้านทั้งหลายปรารถنالภ ยศ สรรเสริญ สุข และอำนาจ จงสำเร็จตามปณิธานตามความปรารถนา ในที่ทุกสถานตลอดกาลทุกเมื่อ เทอญ.

ปลูกจิตใต้สำนึกให้ดี

เทศน์โปรดนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครราชสีมา ที่ภู่วัดป่าศาลวัน

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

รู้สึกมีความยินดีที่นักศึกษาทั้งหลายมาอบตัวเป็นลูกศิษย์ขอพึ่งธรรม แต่ความจริงเราเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าสมบุรณ์แบบ ครูบาอาจารย์ในปัจจุบันเป็นแต่ตัวแทนพระพุทธเจ้า ธรรมะที่ครูบาอาจารย์นำมาแสดงแก่พวกเราก็เป็นธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า

ธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ประเภทหนึ่ง ธรรมะที่เป็นอารมณ์สิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติ อีกประเภทหนึ่ง เป็นธรรมะคำสอน ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นหลัก และวิธีการกล่อมเกลากาย วาจา และใจของเรา ให้ประพฤติดูอยู่ในกรอบ เช่น ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗

ศีล ๕ เป็นกรอบของการปฏิบัติของชาวบ้านทั่วๆ ไป ศีล ๘ สำหรับนักบวช คือบวชเป็นชี หรือเป็นชีพราหมณ์ หรือพราหมณ์ที่เขาไปบวชกัน ศีล ๑๐ สำหรับสามเณรที่บวชห่มจีวรผ้าเหลือง ศีล ๒๒๗ สำหรับพระภิกษุ ผู้ใดอยู่ในขั้นภูมิใดปฏิบัติตามกฎระเบียบของตนเองให้ถูกต้อง ก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้รับเอาคำสอนของพระพุทธเจ้าไปเป็นเครื่องขัดเกลาหรือกล่อมเกลากาย วาจา และใจของตนเองให้ประพฤติดูอยู่ในกรอบในระเบียบเพื่อความละเอียด หรือความสุข ความสบายกายและใจ อันนี้เป็นธรรมะที่เป็นกฎเป็นระเบียบกล่อมเกลากาย วาจา และใจของเรา ให้มีความละเอียดประณีตยิ่งขึ้น

ส่วนธรรมชาติที่เป็นอารมณ์สิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติ หมายถึงกายกับใจของเรา สถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เราสามารถรับรู้ด้วย ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ภาษาทางศาสนาบัญญัติว่า สภาวธรรม

สภาวธรรมนี้เขาก็มีอันเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของเขา กฎเกณฑ์อันนั้น ถ้าว่าตามภาษาของเราทั่วไปก็คือ เขามีลักษณะปรากฏการณ์เกิดขึ้นในเบื้องต้น ทรงตัวอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ในที่สุดสลายตัวไป ภาษาศาสนาบัญญัติว่า อนิจจัง ไม่เที่ยง ทุกขัง คงอยู่ไม่ได้ อนัตตา ไม่เป็นตัวของตัวเอง สิ่งเหล่านี้เป็นธรรมชาติสิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติ แม้แต่วิชาความรู้ที่นักศึกษาเรียนในสถาบัน นั่นก็คือสภาวธรรม ผู้ที่เรียนวิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ หรือศาสตร์อะไรก็ตามที่เขาตั้งขึ้นมาเป็นหลักสูตรการศึกษา ตั้งแต่ระดับปริญญาตรีถึงปริญญาเอก หลักวิชาความรู้ทั้งหลายเหล่านั้นเรียกว่าสภาวธรรมทั้งนั้น เพราะเป็นธรรมชาติที่เราจะรู้ด้วยจิตด้วยใจ จึงกลายเป็นสิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติ

ที่นี้เรามาศึกษาปฏิบัติธรรม ก็ฝึกสติให้มันรู้สภาวธรรม แม้แต่การยืน เดิน นั่ง นอน รับประทาน ดื่ม ทำ พูด คิด เมื่อเรากำหนดสติตามรู้อยู่ทุกกระยะ หรือจะเรียกว่าทุกขณะจิตทุกลมหายใจก็ได้ อันนั้นก็ป็นธรรมชาติเครื่องรู้ของจิต เป็นสิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติ จะเป็นอะไรก็ได้ที่เรามีสติกำหนดรู้อยู่ทุกขณะจิต ทุกลมหายใจธรรมชาติของจิตถ้ามีสิ่งรู้ สติมีสิ่งระลึก เขาจะเพิ่มพลังงานมากขึ้นทุกทีๆ แม้แต่ในห้องเรียนเราก็สามารถปฏิบัติสมาธิได้

วิธีปฏิบัติสมาธิในห้องเรียน เวลาอาจารย์มาสอน เรามองจ้องตัวอาจารย์ สงัดจิตไปรวมไว้ที่ตัวอาจารย์ อย่าให้สายตาและจิต

ไปอื่น เพราะในขณะที่อาจารย์สอนเรา ท่านต้องรวมกำลังจิตและวิชาความรู้ที่จะถ่ายทอดให้เราโดยตรงไปตรงมา เมื่อเราเอาใจใส่จดจ้องเราก็ได้รับการถ่ายทอดพลังจิตและวิชาความรู้จากอาจารย์โดยตรงไปตรงมา อันนี้เป็นกฎความจริงตามกฎของธรรมชาติที่หลายๆ คนเขาพากันมองข้าม แต่ความจริงนั้นถ้าเราตั้งใจปฏิบัติตามที่กล่าวนี้ ระยะแรกๆ มันอาจจะสับสนวุ่นวาย แต่ถ้าตั้งใจฝึกจนมันคล่องตัวชำนาญ ต่อไปพอมองเห็นอะไรมันจะจ้องเองๆ ในระยะแรกความรู้สึกทางจิตจะไปรวมอยู่ที่ตัวอาจารย์ สายตาก็ยังจ้อง เมื่อมันได้สมาธิแล้ว มันจะย้อนกลับมาเตรียมพร้อมอยู่ที่ตัวเรา ความรู้สึกที่มันย้อนมาเตรียมพร้อมอยู่ที่ตัวเรานั้นแหละ เมื่ออาจารย์พูดอะไรให้ฟัง พอท่านหยุดหายใจ เราสามารถรู้ล่วงหน้าว่าต่อไปท่านจะพูดอะไร เวลาไปสอบ อ่านคำถามจบ จิตจะว่างลงนิดหนึ่ง คำตอบจะผุดขึ้นมาโดยไม่ต้องคิด เวลาก่อนจะสอบ บางทีเราอาจจะรู้ข้อสอบล่วงหน้า ผลประโยชน์ในการปฏิบัติสมาธิแบบนี้มันมีประโยชน์อย่างมหาศาล

ขอให้เราทุกคนจงทำความเข้าใจไว้ว่า ในตัวของเรา คือกายกับใจ เรามีฤทธิ์ มีอิทธิพล มีอำนาจอยู่ในตัวของเขาแล้ว แต่ว่าฤทธิ์ อิทธิพล อำนาจ อันนั้นมันฝังอยู่ในจิตได้สำนึก การปฏิบัติสมาธิจึงเป็นการปลุกจิตได้สำนึกของเราให้ตื่นขึ้นมา เพื่อเราจะได้นำจิตดวงนี้ไปใช้ประโยชน์ในธุรกิจการงานต่างๆ แม้แต่การศึกษาเล่าเรียน

ขณะที่เราภาวนาแล้วจิตของเราสงบ นิ่ง สว่าง หรือไปรู้สึกนิ่งแจ่มๆ อยู่ในจิตในใจก็ตาม นั้นแสดงว่าจิตได้สำนึกของเรา กำลังเริ่มตื่นขึ้นแล้ว ทีนี้เมื่อเราฝึกต่อเนื่องกันทุกวันจนคล่องชำนาญ

ชำนานู เราสามารถทำจิตให้สงบได้ตามที่เราต้องการ เมื่อจิตสงบลงนิดหน่อย เราจะโน้มไปใช้ประโยชน์ในทางไหนก็ได้ อยากรจะเป็นหมอรักษาคณไขก็สำรวจจิตอธิษฐานแผ่เมตตาให้คนไข แม้เพื่อนฝูงของเราเจ็บไข้อยู่ในที่ห่างไกล เรานั่งสมาธิสำรวจจิตแล้วอธิษฐานจิตแผ่เมตตาให้เพื่อนของเราที่กำลังป่วยไข้ ก็สามารถที่จะหายได้ ยกตัวอย่างเช่น หลวงตานอนอยู่ที่กุฏิหลังนี้ เวลาตีสองมีคนเขาโทรศัพท์มา พอรับโทรศัพท์เขาก็ก้าวคำขอโทษที่เขารบกวนเวลาคำคิน ถ้ามามีธุระอะไร เขาบอกว่าลูกเขาเป็นมะเร็งในเม็ดโลหิต ตื่นทุรนทุรายร้องครวญคราง กินไม่ได้นอนไม่หลับมา ๓ วัน ๓ คินแล้ว หลวงพ่อช่วยแผ่เมตตาให้หน่อย หลวงพ่อก็บอกว่า คุณวางหูเดี๋ยวนี้ ฉันจะทำเดี๋ยวนี้แหละ นั่งอธิษฐานจิตแผ่เมตตาอยู่ประมาณ ๒๐ นาที เขาก็โทรมาอีก บอกว่า เป็นพระคุณอย่างสูง หลวงพ่อลูกผมนอนหลับสบายแล้ว พอออกพรรษา หลวงพ่อไปกรุงเทพฯ เขาเอาลูกมาให้ดู อ้วนพีขึ้น หมอเช็คเลือดตรวจเลือดอะไรก็ไม่เจอเชื้อมะเร็ง แสดงว่าหายเด็ดขาด อันนี้คือพลังจิตที่ใช้ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ เพราะฉะนั้น อย่าลืมนะ การฝึกสมาธิคือการปลูกจิตได้สำนึกขึ้นมาใช้ประโยชน์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเรา และในตัวของเรานี้แหละ เรามีฤทธิ์ มีอิทธิพล มีอำนาจอยู่ในตัวทุกคน และถ้าเราหมั่นขยันในการฝึกสมาธิ เราสามารถที่จะปลูกจิตได้สำนึกของเรามาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ฉะนั้น พระพุทธเจ้าก็ตีครูบาอาจารย์ก็ตี ท่านจึงสอนให้เราปฏิบัติสมาธิ

และอีกอันหนึ่ง ชีวิตของคนเรานี้เป็นอยู่ด้วยพลังของสมาธิ คนที่ทำงานอะไรไม่จริงไม่จัง เรียนก็ไม่จริง ทำงานก็ไม่จริง จีบจกดจับโน่นวางนี่ เป็นคนขาดสมาธิ แต่คนใดลงได้จับอะไรเข้าไปแล้ว

กัดไม่ยอมปล่อย ถ้างานมันไม่สำเร็จ ไม่ยอมปล่อย อันนั้นเรียกว่า คนมีสมาธิ มีจิตใจแน่วแน่ มีสัจย์ มีจริงอยู่ในตัว เพราะฉะนั้น ขอให้เราทั้งหลายพากันฝึกสมาธิในห้องเรียน เพราะสมาธิคือทำจิตใจให้มีสิ่งรู้ สติมีสิ่งระลึก จะเป็นอะไรก็ได้ ถ้าหากยังไม่เชื่อหลวงพ่อก็พยายามข่มใจทำเร็วๆ แล้วพวกเราจะได้ผล

ลูกหลานที่เมืองโคราชเคยแนะนำให้เขาทำ “หนูจะไปเรียนปริญญาต้องฝึกสมาธิด้วยนะ” “ตาจะให้ไปเรียนแล้วไปฝึกสมาธิ ให้หนูเอาเวลาไหนไปเรียน” “เอาเวลาเรียนนั้นแหละฝึกสมาธิ ให้มอง จ้องตัวอาจารย์ ส่งจิตไปรวมไว้ที่ตัวอาจารย์ เอากันแค่นี้” เขาฝึกจนคล่อง จนชำนาญ พอฝึกไปๆ เผลอไปจ้องลูกตาอาจารย์เข้า อาจารย์ก็ทวาดเอา “เธอจะมาจ้องฉันเอาอะไรนักหนา” เขาบอกว่า “คนบ้านหนูเป็นอย่างนี้ทุกคน” แต่เขาไม่ได้บอกว่าเขาฝึกสมาธิ ที่นี้เขาไปให้คำแนะนำกันต่อๆ ไป เพื่อนๆ เขาปฏิบัติก็ได้ผลเป็นที่พอใจ คนที่ได้รับคำแนะนำจากหลวงพ่อนี้เขาสอบปริญญาตรีก็ได้เกียรตินิยม ปริญญาโทก็ได้เกียรตินิยม เวลานี้ไปทำปริญญาเอกอยู่อเมริกา ยังอุตสาหะโทรศัพท์ข้ามทวีปมาเลยว่า “หลวงตา หนูรู้ข้อสอบล่วงหน้าได้อีกแล้ว พวกนักศึกษาชาวต่างประเทศเขาสนใจ เขาอยากปฏิบัติ” “ถ้าเขาอยากปฏิบัติก็สอนให้เขาซิ แนะนำให้เขาทำอย่างที่เราปฏิบัติมานั้นแหละ ในเมื่อเขาได้ผลแล้วเขาจะรู้สึกเอง” เพราะฉะนั้น การปฏิบัติสมาธิจึงเป็นสิ่งจำเป็น

อีกอย่างหนึ่ง เวลานี้บ้านเมืองของเรา กำลังเรียกร้องหาประชาธิปไตย ต้องการจะให้บ้านเมืองเป็นประชาธิปไตย ที่เขาแสดงบทบาทของประชาธิปไตยออกมา เช่นอย่างในสถาบันหนึ่ง นักศึกษาไม่ชอบอธิการบดี แล้วก็ชอบหัวหน้าแผนกวิชาอะไรต่างๆ ก็รวม

หัวกันเดินขบวนขับไล่ อันนี้ไม่ใช่ประชาธิปไตย เป็นประชามติ แต่ไม่ใช่ประชาธิปไตย มันเป็นเผด็จการหมู่ ประชาธิปไตยมันต้องเริ่มจุดที่ตรงนี้ เวลานี้พ่อแม่ส่งเรามาเรียน ตั้งใจเรียน เรียนให้จบ พอเรียนจบแล้วรีบหางานทำ พอมีงานทำ มีรายได้ ถ้าหากพ่อแม่ของท่านผู้ใดไปกู้หนี้ยืมสินเอาเงินเอาทองมาส่งเราเรียน เก็บหอมรอมริบ ใช้หนี้ใช้สินให้พ่อแม่ให้หมด ที่นี้พอเสร็จตรงนี้แล้วเราเก็บหอมรอมริบเพื่อสร้างเนื้อสร้างตัว เพราะในอนาคตเราจะต้องมีครอบครัว เมื่อเราสามารถที่จะมีรายได้พอที่จะมีครอบครัวได้ เราก็มีไป มีแล้วก็พยายามสร้างตัว ให้มีที่ดินเป็นของๆ ตน มีบ้านเป็นของตนเอง มีรถยนต์นั่งไปทำงาน มีรายได้พอที่จะเลี้ยงครอบครัวให้อยู่สุขสบาย อันนี้เราก็เป็นใหญ่ อธิปไตยแปลว่าผู้เป็นใหญ่ ใครเป็นใหญ่ เราเองนะซี เรามีกินเรามีใช้ ไม่เป็นหนี้เป็นสินใคร เราก็เป็นใหญ่ เป็นอิสระ ไม่เป็นทาสแห่งเจ้าหนี้ ที่นี้เมื่อเป็นเช่นนั้น ตัวบุคคลก็เป็นอธิปไตย เราคนเดียวเป็นอธิปไตย หลายคนเข้าเป็นหมู่เป็นพวก ก็เป็นประชา ประชาธิปไตย แปลว่ากลุ่มหรือพวก คนที่เป็นใหญ่เป็นอิสระ ถ้าเป็นครอบครัวก็ครอบครัวประชาธิปไตย เป็นหมู่บ้านก็หมู่บ้านประชาธิปไตย เป็นตำบล อำเภอ จังหวัด ประชาธิปไตยทั้งนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นประเทศชาติ ก็เป็นประชาธิปไตย เราจะสร้างสรรค์บ้านเมืองให้ปกครองระบอบประชาธิปไตย เราต้องเร่งให้การศึกษาลูกบุตร ฝึกอาชีพประชาชนให้สามารถหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวให้อยู่เย็นเป็นสุขสบาย ถัดจากใดที่พลเมืองยังหย่อนการศึกษา ด้อยอาชีพ เราจะไปค้นหาประชาธิปไตยไม่มีทาง เพราะฉะนั้น หลักการสร้างประชาธิปไตยก็คือสร้าง

ตัวเองให้เป็นหลักแหล่งโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ชอบด้วย
ศีลธรรมและกฎหมายปกครองบ้านเมือง

วันนี้ขอให้ธรรมะเป็นคติเตือนใจเพียงแค่นี้ ในท้ายที่สุดนี้ขอ
ให้ครูอาจารย์และนักศึกษาทั้งหลายมีความสุขกายสุขใจ ปราศจาก
สิ่งใดก็ให้สำเร็จตามใจที่ปรารถนาในที่ทุกสถานตลอดกาลทุกเมื่อ
เทอญ.

สอนจิต...สะกิดใจ

พระพุทธเจ้าปริณิพพาน... พระปูลุชนโสภะเสวโรทัย พระอรหันต์ได้ธรรมสังเวช

(จิตอรหันต์ - จิตปูลุชน)

ความจริงพระพุทธเจ้านี้พระองค์เก่งจริง ๆ บทบัญญัติอันใดที่พระองค์ทรงห้ามไว้ ไม่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมือง จะไปอยู่ประเทศใดก็ตามเพียงแค่ศีล ๕ ข้อเท่านั้น ก็ยึดเยี่ยมแล้ว

(เรื่องเกี่ยวกับหินนาทาน)

ความแตกต่างของลัทธิศาสนาและคำสอนของแต่ละศาสนา จะมีความแตกต่างอยู่ในภพภูมิมนุษย์เท่านั้น เมื่อมนุษย์ทั้งหลายตายไปแล้ว ยังเหลือแต่กฎของกรรมเป็นสัจธรรม

(มิติแห่งสัจธรรม)

เรื่องวิญญูณนี้มันมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่ถ้าหากเราพูดดีกับเขา ทำดีกับเขา เขาก็ดีกับเราเหมือนกัน

(เจรจากับผีด้วยสันติวิธี)

เราเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่เราไม่ดี ไปตักบาตรพระล้านครั้ง ไม่ทำยีนอาหารให้คุณพ่อคุณแม่รับประทานครั้งเดียว

(บุญใดจะวิเศษยิ่งกว่าทำบุญกับพ่อแม่)

ใครว่าดวงดีดวงไม่ดี จะไปแก้ดวงกันได้อย่างไร นอกจากปฏิบัติดีเท่านั้น

(วิธีแก้ดวงไม่ดี)

เราจะไปแก้กรรม แก้ผลของกรรมนี้มันแก้ไม่ได้ ...เราจะตัดกรรมตัดเวร ก็รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์

(แก้กรรม)

ตอนใดที่จิตของเรามีความแน่วแน่นบริสุทธิ์แท้จริง ความรู้มันก็จริง ถ้าช่วงใดที่จิตของเราไม่แน่วแน่นและมีกิเลสเจือปน หรือเราอยากรู้อยากเห็น มันจะโกหกเราทันที เพราะฉะนั้นทางผิดทางถูก อย่าไปสำคัญมันหมายในสิ่งรู้ทั้งหลายเหล่านั้น

(จิตหลุด)

สมาธิขั้นเดียว คือสมาธิ... อย่าไปนับขั้นนับตอนอะไร ขอให้มันเป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว เราละบาปได้หรือเปล่า? ศีล ๕ เราบริสุทธิ์หรือเปล่า? เอากันตรงนี้เป็นเครื่องตัดสิน

(สมาธิขั้นไหนไม่สำคัญ)

ใครจะเป็นอะไรมาเกิดมันไม่สำคัญหรอก มันสำคัญอยู่ที่ว่าปัจจุบันนี้ เราจะเอาดีได้หรือเปล่าเท่านั้น ...เพราะฉะนั้นอย่าไปสนใจกับมันเลยเรื่องอดีตชาตินี้ ปัจจุบันนี้สำคัญที่สุด

(อดีตอย่าหมายมัน ปัจจุบันสำคัญกว่า)

จิตอรหันต์ - จิตปุถุชน

พระอรหันต์ก็ยังร้องให้ได้ การร้องให้มันเป็นกิจริยาของกายต่างหาก ตัวร้องให้มันก็ร้องไป ตัวที่นิ่งเฉยอยู่มันก็นิ่ง... พระพุทธเจ้าปรินิพพาน พระปฏุชนโคกเศร้างเสียใจ พระอรหันต์ได้ธรรมสังเวช ธรรมสังเวชนี้แหละมันทำให้น้ำตาไหล ไม่ใช่ว่าพอสำเร็จอรหันต์แล้วมันจะไม่มืออะไร มันก็เหมือนกับปุถุชนธรรมดาเนี่ยแหละ แต่สิ่งที่ทำให้ท่านเกิดกิเลสเมื่อก่อนนี้มันหมดไป ความตื่นตัน ความปีติต่างๆ มันเป็นองค์ประกอบของสมาธิ มันก็ต้องมีอยู่เป็นเรื่องธรรมดา

“หลวงปู่โกรธเป็นไหม” “โกรธเป็น แต่ไม่เอา” อันนี้คือคำตอบหลวงปู่ดุลย์ ก็มันแสดงความรู้สึกขึ้นมาเฉยๆ ว่า โกรธ แล้วท่านก็ไม่เอา

หลวงพ่อก็เคยร้องให้มาแล้ว ไปสวดมนต์ในวัง พอไปถึงแก่งคอย ก็ไปนึกถึงว่าพ่อตายอยู่ตรงนั้น ไหนจะลองกำหนดจิตอุทิศส่วนกุศลให้พ่อสักหน่อย พอกำหนดไปปั๊บ มองไปข้างหน้าสายตามันพร่า แล้วก็เห็นตาแก่คนหนึ่งแบกเด็กน้อยลอยผ่านหน้าไป ทีนี้พอกลับสายตาไปจิตก็มานึกว่า พ่อแบกเรามาตั้งแต่เด็ก แล้วมันก็ร้องให้สะอึกสะอื้นขึ้นมาทันที คนที่นั่งมาในรถเขาก็ถามว่า หลวงพ่อเป็นอะไรๆ ก็โบทมือ เฉยๆ เดียวก็รู้ พออาการอย่างนั้นมันหายไป ก็เล่าให้เขาฟัง

ปีติมันเกิดจากกายต่างหาก อย่างสมมติว่าเรามีเรื่องขำ เราหัวเราะจนไล่ซัดไล่แซะ เราเมื่อยเกือบตาย เราไม่อยากจะหัวเราะแต่มันก็อดไม่ได้ นั่นคือความเป็นเองของร่างกาย อันนี้มันได้หลักมา

ว่า ภายในตัวของเรานี้สมองเป็นผู้สั่งการ กองบัญชาการในสมองที่มันสั่งออกมาให้ร่างกายมันเดิน ให้ร่างกายมันโต ให้ร่างกายมันสูงโย่ง อันนี้เป็นเรื่องของสมองทั้งนั้น คำสั่งของสมองอันนี้หรือจิตดวงนี้ ตามหลักของการสะกดจิตเขาเรียกว่า จิตอิสระ จิตอิสระดวงนี้จะคอยบังคับดูแลและใช้เครื่องจักรกลไทด่างๆ ในร่างกายให้ทำงานให้แก่เราอย่างตรงไปตรงมา

อาการปิตินี้เป็นอาการที่จิตตีมรสพระสัทธรรม มันเหมือนกับว่าเราอยากได้อะไรมากๆ พอได้สมประสงค์ก็เกิดปิติเหมือนกัน แต่ที่นี้สมมติว่าผู้ที่เป็นพระอรหันต์จริงๆ นี่ เวลาท่านกำหนดจิตรู้ อารมณ์ จิตมันก็ปรุงแต่งเหมือนคนธรรมดา ที่นี้ภายในสมาธิ มันก็เกิดนิมิตขึ้นมา ถ้าท่านรู้เรื่องอดีตชาติ ท่านก็แสดงอาการร้องให้ร้องให้ในสมาธิ แต่ร้องให้น้ำตาไม่ออก อย่างคนที่จิตยังไม่พ้นกิเลส พอได้นิมิตว่าชาติก่อนเราได้ไปเกิดเป็นอันนั้นๆ ได้ไปทะเลาะตบต่อยตีกันที่ตรงนั้น พอรู้สึกอย่างนั้นก็ลุกขึ้นมากระโดดขโมงโงงเงง ที่นี้ความรู้ของพระอรหันต์นี้ท่านรู้ว่าชาตินั้นท่านเป็นอย่างนั้น ได้ทะเลาะเบาะแว้งกับคนนั้นคนนี้ มันก็แสดงอาการโกรธเคียดขึ้นมา แต่ความโกรธความเคียดกับจิตของท่านมันแยกกันไปคนละส่วน เหมือนๆ กับบางครั้งที่จิตของเรามีอารมณ์เกิดขึ้นๆ แต่มันเป็นกลางเฉย สิ่งรู้เป็นแต่เพียงอารมณ์จิต แล้วตัวเองไม่ได้ไปสวมสอดเข้าไปในเรื่องนั้น มันแยกเป็นคนละส่วน ที่นี้ผู้ที่รู้ยังไม่ถึงแก่น พอรู้เข้ามาพื้บ ก็สำคัญว่าตัวเองอยู่ในปัจจุบันนั้น

เช่นอย่างพระองค์หนึ่ง เป็นหัวหน้าพระ ๓๐ รูป อุบาสิกาคนหนึ่งเป็นอุปัฏฐากอยู่ ภายหลังอุบาสิกาพึ่งเทศน์ฟังธรรมจากพระเหล่านั้นแล้วได้สำเร็จโสดาบัน พอสำเร็จโสดาบัน ท่าน

ก็ตรวจสอบดูพระว่าท่านองค์ไหนได้บรรลुคุณธรรมหรือเปล่า ก็
 รู้ว่ายังไม่บรรลุ ขัดข้องเรื่องอะไร ขัดข้องรสอาหาร บางท่านชอบ
 เปรี้ยวชอบเผ็ดชอบมันอะไรไม่ได้ตามใจ ก็ไปข้องอยู่ที่ตรงนั้น ภาย
 หลังมาเมื่อท่านรู้แล้วว่าองค์ไหนชอบอะไร ทำให้ถูกใจหมด พอนึก
 ขึ้นมาตอนกลางคืนนอนคิดถึงสิ่งนั้น ตื่นเช้าก็มาแล้ว หนักๆ เข้าพระ
 อาย พวกกันไปกราบทูลพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ถามว่าทำไมทั้ง
 อุบาสิกามาเสียเล่า พระก็ทูลว่าอยู่ด้วยไม่ได้หรอก คิดอะไรก็รู้หมด
 ..อาย พระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่าเขาเป็นมารดาของพวกเธอมา
 หลายภพหลายชาติแล้ว มาชาตินี้แหละเขาจะช่วยให้ท่านสำเร็จพระ
 นิพพาน กลับไปอยู่กับเขา พระทั้งนั้นก็กลับไปอยู่กับอุบาสิกา พอ
 กลับมา ก็ต้องมาสำรวจมจิตสำรวจใจไม่ให้ยินดียินร้ายในรสอาหาร
 พิจารณาปัจจุขณะขจัดความชอบหรือไม่ชอบ ทำจิตให้เป็นกลาง
 แล้วลูกน้องได้สำเร็จพระโสดาบัน อุบาสิกาได้สำเร็จพระสกทาคามี
 ไปๆ มาๆ พระทั้งหลายได้สำเร็จพระอรหันต์ อาจารย์ใหญ่ได้
 เพียงพระโสดาบัน อุบาสิกาก็พิจารณาว่าพระเราสำเร็จแล้ว แต่
 อาจารย์ใหญ่นี้สำเร็จหรือยัง... ยังไม่สำเร็จ อยู่มาวันหนึ่ง ภูมิจิต
 เริ่มจะก้าวหน้า จะได้บรรลุปุพเพนิวาสานุสติญาณ ไประลึกขึ้นมาได้
 ว่า ชาติหนึ่ง ภพหนึ่ง อุบาสิกาคนนี้เป็นภรรยาของท่าน ไปคบ
 กับโจร พอท่านไปรู้อย่างนั้นเข้า ท่านก็โกรธขึ้นมาอย่างแรง โกรธ
 ชนิดที่ว่าจิตกับอารมณ์แยกกันไม่ออก อุบาสิกาก็ส่งกระแสดิจไป
 เตือนว่า นึกต่อไปอีกชาติพระคุณเจ้า พอระลึกไปอีกชาติหนึ่งไปรู้
 ว่าชาตินั้นท่านผู้นี้ถูกโจรจับ มันจะฆ่า อุบาสิกานี้ก็เป็นภรรยาของ
 โจร พอโจรมันจะฆ่า ภรรยาก็ขอร้องว่าอย่าไปฆ่าเขา เขาไม่มี

ความผิด แล้วก็ถูกปลดปล่อยไป ในเมื่อรู้อย่างนั้นก็มานึกถึงบุญคุณ
เขา ความโกรธมันก็จะระงับลง ในที่สุดก็ได้สำเร็จพระอรหันต์

เพราะฉะนั้น เราโกรธดำตักันธรรมดาๆ นี่ไม่สำคัญหรอก
โกรธในสมณินี่มันร้ายแรงที่สุด ดีไม่ดีจะรับไม่อยู่กรรมฐานแตก

เรื่องอสีติมหาสาวก ๘๐ รูปนี้ หลวงพ่อเรียนนักธรรมโท
อ่านไปๆ ร้องให้ไป มันเกิดปิติ เช่นอย่างบางท่านนั่งทอหูกอยู่
กำหนดสติรู้เรื่อยไป พอทอหูกจบสำเร็จอรหันต์ก็มี พระเถระบาง
ท่านนั่งเทศน์สอนลูกศิษย์ พอเอวังลงไปสำเร็จอรหันต์ก็มี เพราะ
ฉะนั้น การเทศน์การแสดงธรรมนี้ เราจึงถือว่าเราไม่ได้สอนคนอื่น
แต่เรามานั่งให้คนอื่นเขาสอบไล่เรา แล้วเราก็สอนเราเอง ถ้าไปคิด
ว่าเทศน์สอนคนอื่นแล้ว หลวงพ่อเทศน์ไม่เป็น ไม่รู้จะเอาอะไร
ไปสอนเขา เขาเก่งกว่าเราเสียอีก.

เรื่องเกี่ยวกับอกินนาทาน

พระภิกษุเดินทางไป เห็นมะม่วงตกลูกอยู่กลางทาง แต่ดูสภาพแล้วมันยังดีอยู่ใช้การได้ พระก็ให้ลูกศิษย์เอามาจัดการถวายให้ฉัน ในขณะที่ฉันอยู่ มีพระองค์หนึ่งพูดขึ้นมาว่า

“มัวแต่คุยอยู่นั้นแหละ รีบฉันแล้วก็รีบเก็บเปลือกเก็บเม็ดเข้าไปซ่อน เดี่ยวคนจะมาเห็น”

ในขณะนั้นเจ้าของสวนมะม่วงก็มาเห็นเข้า ว่าคนขโมยมะม่วงเขามาแล้วเอาซ่อนไว้ เขาก็มาทักว่า

“พระคุณเจ้าขโมยมะม่วง ข้าพเจ้าไม่เลื่อมใส”

เขาก็พูดแค่นั้น ที่นี้พระก็เดือดร้อนใจขึ้นมา นำความไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านรับสั่งถามว่า

“ในขณะที่เธอฉันมะม่วงนั้น พูดจากันอย่างไรบ้าง”

พระองค์ที่พูดก็กราบทูลว่า

“ข้าพระองค์พูดว่า ให้รีบฉันแล้วรีบเก็บเม็ดเก็บเปลือกเข้าเดี๋ยวจะมีคนมาเห็น”

พระพุทธเจ้าจึงตัดสินว่า

“พวกเธอมีเจตนาเป็นขโมย ศีลไม่บริสุทธิ์”

แล้วอีกพวกหนึ่งไปฉันมะม่วงตกลูกอีกเหมือนกัน เธอไม่ได้พูดอะไร เป็นแต่เพียงว่า พระองค์หนึ่งพูดขึ้นมาว่า

“ของดีๆ อุตส่าห์เอามาถึง เราเอามาพิจารณาให้เกิดประโยชน์แก่เจ้าของเขา มันก็น่าจะได้บุญอยู่บ้าง”

“พระคุณเจ้าขโมยมะม่วง ข้าพเจ้าไม่เลื่อมใส”

“ศิลปะของพวกเขาเหนือบริสุทธิ”

ถ้าหากว่าพระมีเจตนาจะไปขโมยของ พอหยิบของขึ้น
เคลื่อนที่ออกมา มันเคลื่อนจากที่มันแล้วเอามาถือไว้ แล้วมันนึกว่า
เอาของของคนอื่น ขโมยของคนอื่นมันบาป แล้วเอาไปวางไว้ตามเดิม
ศีลของพระก็ไม่กลับคืนมาอีก มันบาปตั้งแต่หยิบของเคลื่อนที่

พระภิกษุนำของหนีภาษี ยกตัวอย่างว่าสิ่งนี้เป็นสินค้า
สินค้านั้นเขามีขอบเขตว่าห้ามนำออกนอกเขต เช่น เขาห้ามนำ

ข่าวสารออกจากเขตจังหวัด... อะไรทำนองนั้น ที่นี้พระภิกษุนำของ
สิ่งนี้ก้าวผ่านด่านภาษีไปเพียงก้าวเดียว พระต้องอาบัติปาราชิก

แต่ถ้าหากว่ามีอยู่ในครอบครองในสถานที่ที่อยู่ของเรา ไม่
นำออกไป มีเท่าไรก็ไม่ผิดกฎหมายและไม่เป็นอาบัติ

เพราะฉะนั้น เรื่องใดที่ผิดกฎหมายบ้านเมืองนี้ พระไปทำ
แล้วมันผิด นี่หลวงพ่อยังนึกเป็นห่วงพระที่ไปสร้างวัดอยู่ตามป่า
ตามดง มูลเหตุบัญญัติพระวินัยข้ออทินนาทาน พระภิกษุไปตีสนท
กับพนักงานป่าไม้ แล้วไปเอาไม้หลวงมาสร้างวัด ชาวบ้านเขาก็
ตำหนิ เสร็จแล้วพระพุทธรูปก็ยกเป็นเหตุ แล้วก็บัญญัติสิกขาบท
ข้ออทินนาทาน

สมัยก่อน พ.ศ. ๒๔๘๕ กฎหมายเมืองไทยนี้ ไม้ป่าที่หวง
ห้ามมีไม้เบญจพรรณ พวกไม้เนื้อแข็ง ไม้เต็ง ไม้รัง ตะเคียน ประดู่
ชิงชัน พยูง ไม้แดง ไม้สัก อันนี้เขาเรียกว่าไม้เบญจพรรณ ใครจะ
ตัดต้องขออนุญาตเสียภาษี ไม้อื่นพวกประเภทไม้เนื้ออ่อน ไม้
ยาง ไม้พลวง ไม้สะแบง ไม้ตะบาก อะไรพวกนี้ ยังไม่มีภาษี พระ
ไปตัดไปฟันเอาที่ไหนก็ได้ แต่พอหลัง พ.ศ. ๒๔๘๕ กฎหมายป่าไม้
ออก แม้แต่จะไปเกี่ยวหญ้าคาขายก็ต้องเสียภาษี ตัดไม้เผา
ถ่านก็ต้องเสียภาษี ในเมื่อกฎหมายออกมาอย่างนี้ ศีลของพระ
นี้ก็ตามกฎหมายบ้านเมือง เพราะว่าทรัพยากรในประเทศนี้รัฐบาล
เป็นเจ้าของ เมื่อเขาประกาศตัวเป็นเจ้าของ กฎหมายบังคับขึ้นมา
พระจะไปเอาสมบัติในผืนแผ่นดินนี้ไม่ได้ เช่นอย่างโบราณวัตถุ มัน
มีวัตถุทรัพย์ในดินสินในน้ำอยู่ แร่ธาตุอะไรต่างๆ ที่เป็นของมีค่า ใน
เมื่อกฎหมายเขาประกาศออกมา ต้องขอสัมปทาน เสียภาษีอะไร
ต่างๆ ใครจะเอาไปทำอะไรก็ต้องเสียภาษี พระจะไปเอาของทั้ง

หลายเหล่านั่นไม่ได้ เพราะฉะนั้น ในเมื่อกฎหมายออกมาถึงยิบเพียงใด วินัยของพระเดินตามวินัย ๒๒๗ ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ให้พระปฏิบัติ จะไปอยู่บ้านใด อาณาจักรใด ประเทศใด ประยูคต์เข้ากับกฎหมายบ้านเมืองเขาได้เสมอ ไม่มีขัดแย้ง

เพราะฉะนั้น เราจึงมาพิจารณาดูว่า ความจริงพระพุทธเจ้านี้พระองค์เก่งจริง ๆ บทบัญญัติอันใดที่พระองค์ทรงห้ามไว้ไม่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมือง จะไปอยู่ประเทศใดก็ตาม เพียงแต่ศีล ๕ ข้อเท่านั้นก็ยอดเยี่ยมแล้ว.

ทวนความรู้สึก

ปฏิบัติธรรมแล้วถ้ารู้สึกเบื่อครอบครัวยุติโลกเบื่อบ้าง
อย่าไปเชื่อความรู้สึกของตัวเอง ถ้ามันเบื่อไปจนมันหายเบื่อ แต่ถ้า
หากพอปฏิบัติธรรมได้ธรรมเห็นธรรมแล้วนี้ มันทำให้รู้สึกเคารพ
บูชาพ่อแม่ปู่ย่าตายาย เมตตาสงสารครอบครัว แล้วความรักระหว่าง
ครอบครัวของเรานี้ ที่แรกเรารักด้วยกิเลสตัณหา แต่มาภายหลัง
จะเหลือแต่ความเมตตาปรานี แล้วเราจะทอดทิ้งซึ่งกันและกันไม่ได้
ยิ่งปฏิบัติไปเท่าไร ความเมตตาปรานีมันก็จะเพิ่มขึ้น เราจะอยู่ด้วย
กันโดยไม่มี ความหมายใดๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับทางเรื่องของกิเลส เรา
จะมีอะไรต่อกัน หรือไม่มีอะไรต่อกัน เราจะอยู่กันได้อย่างสบาย
เพราะ ความรักและความเมตตาปรานีนี้เป็นความรักที่บริสุทธิ์
สะอาด ถ้าความรู้สึกอันนี้เกิดขึ้นในบรรดาพ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย
แล้ว สันนิษฐานได้ว่าเราปฏิบัติธรรมได้ผล

แต่ถ้าปฏิบัติแล้วเบื่อบ้างโลกสงสารอยากโกนหัวไปบวช อย่า
เพิ่งเชื่อมัน อันนั้นแหละตัวมารร้ายที่สุด บางทีเราหลงเชื่อมัน เรา
ทั้งครอบครัวไป ไปแล้วในเมื่อมันหายเบื่อแล้วมันก็ไปเจอข้างหน้า
ไปมีข้างหน้าอีก สามเณรของพยาบาลคนหนึ่ง หลวงพ่อไปเทศน์ แกไป
โอศุครวญกับหลวงพ่อยุ่ที่นั่น เขาบอกว่าสามเณรของเขาเคยไปปฏิบัติ
ธรรมอยู่ที่วัดหลวงพ่อ หลวงพ่อรู้จักไหม เออ.. ช่วงนี้หลวงพ่อก็
ไม่ค่อยได้อยู่วัดนะ แต่ก็ได้อยู่อุบาสกหลายๆ ท่านไปปฏิบัติอยู่นั้น
แต่ก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร แล้วเดี๋ยวนี้เขาไปยังไร ปรากฏว่าเขาไปมี
ครอบครัวใหม่อยู่ต่างจังหวัด มาขอเอาแต่เงินทองที่บ้านไปสร้าง
บ้านให้เมียใหม่อยู่ อันนี้เป็นตัวอย่าง ในเมื่อเราไปด้วยความเบื่อ

ในเมื่อหายเบื่อแล้วมันไปเกิดชอบ นักวิปัสสนาเห็นว่าความเห็นมันตั้ง
เมื่อปักลงไปแล้วมันถอนยาก เพราะฉะนั้น ถ้ามันเกิดเบื่อ ดูความ
เบื่อให้มันจนหายเบื่อ

หลวงพ่อบวชมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปี ความตั้งใจว่าจะบวชตลอดชีวิต แหม.. ถึงเวลามันไม่อยากสึกมา นอนร้องไห้ เอ้า.. อะไรที่มันไม่อยากเราจะไม่กินมัน แม้แต่ของตกลงในบาตร ถ้ามองดูแล้วมันชอบ น้ำลายไหล หยิบออก อะไรที่มันไม่ชอบที่สุด เอาอันนั้นแหละมาฉัน เราไม่กินเพื่ออ่อย เรากินเพื่อคุณค่าทางอาหาร อะไรที่มันจะเป็นคุณค่าทางอาหาร เราจะเอาสิ่งนั้น แม้ว่าเราจะไม่ชอบก็ตาม ที่นี้คนที่เรารักเราชอบเราจะไม่เข้าใกล้ เราจะเข้าใกล้คนที่เกลียดชังหน้าเราที่สุด ถ้าใครดำ ครูบาอาจารย์องค์ไหนดำมากๆ เราเข้าหาองค์นั้น องค์ไหนยกย่องสรรเสริญเราไม่เข้าใกล้ จนครูบาอาจารย์บางองค์ว่า... พระองค์นี้มันจองหอง เราอุตส่าห์เมตตาสงสารมัน มันไม่เข้าใกล้เรา มันเข้าไปหาแต่คนที่ดำมันเก่งๆ

คนดำนั่นแหละ..หลวงปู่มั่น เวลาลูกศิษย์ไปขออาศัยที่แรกนี้ ท่านจะดู..ดู ทำถูกก็ดู ทำผิดก็ดู ภายใน ๑ ปีนี้ต้องทุบกันเสียจน เหล็กโลหะเอียงด แต่พอ ๑ ปีผ่านไป ถ้าผู้ที่โดนนี้ไม่หลบหน้าหนี มีอะไรถ่ายทอดให้หมด นี่ครูบาอาจารย์ที่ตึงๆ นี่ เวลาท่านดีกับเรา แล้ว ก็เรียนถามท่านว่า ขอโอกาสเถอะ เมื่อกระผมมาอยู่กับท่าน อาจารย์ ที่แรกทำไมท่านถึงได้ดูนักหนา ท่านว่าไง เขาจะตีเหล็ก ให้มันเป็นมิดเป็นพรวด เขาจะต้องเผาไฟให้มันร้อน แล้วก็กลึงตะเนิน หนักๆ เอาผิวนิดๆ มาทุบ มันจะเป็นมิดเป็นพรวดได้ยังไง ต้องเผาให้ร้อน เอาตะเนินหนักๆ ขนาด ๘ ปอนด์นั้นห้ำมันลงไป มันก็เหี่ยยดออกมาเป็นมิดเป็นพรวดที่สวยงามได้ ท่านว่าอย่างนี้ เมื่อ

โลกแต่ไม่บาป

พระไปเทศน์ว่า โยม.. โยม อย่าโลภมากนัก อย่าไปเชื่อพระ
พระสอนศาสนาผิด ถ้าใครบอกว่า โยม มีความโลภอยู่ในใจนั้นนะ
จะหาผลประโยชน์อะไรอย่าลืมนึกถึงศีลถึงธรรมเน้อ อันนี้เชื่อได้
เราจะโลกแคไหน เราจะแสวงหาผลประโยชน์อันใด ถ้าไม่ผิดศีล ๕
ข้อใดข้อหนึ่ง เชิญตามสบาย ไม่ต้องเกรงใจ พระพุทธรเจ้ามีแต่
ยกย่อง ท่านไม่ด่าดอง ทำไมละ ในคำสอนของพระองค์ท่านมี เรา
มีหลักฐาน

ใครต้องการผลประโยชน์ในปัจจุบัน อุดหนุนสัมปทา จง
หมั่นขยันในการแสวงหาผลประโยชน์ ถ้าความโลภมันไม่ดี ทำไม
พระพุทธรเจ้าจะสอนให้เราหมั่นเราขยันละ พระองค์ให้ระวังเพียง
แค่ว่า ต้องการผลประโยชน์อันใด อย่าทำผิดศีลธรรมและกฎหมาย
ปกครองบ้านเมือง ถ้ามันไม่ผิด ใครจะทะเลาะทะเลาะไปแคไหนจรด
ฟ้าจรดแดนก็เชิญตามสบาย พระองค์กลับจะยกย่องว่าเป็นคนรู้จัก
หาเอาผลประโยชน์โดยชอบธรรม

ทีนี้พอได้มาแล้วพระองค์ว่า อารักขสัมปทา จงรู้จักรักษา
นะ เนอะ... สอนให้เราตระหนี่ เพราะพระองค์รู้ว่า คนไม่ตระหนี่ไม่มี
ทางเป็นเศรษฐีได้ นี่เรียนธรรมะต้องสอนให้มันจบ

ในเมื่อพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ เกียรติยศ และอำนาจ
กลียาณมิตตดา จงสร้างความดีกับเพื่อนบ้าน ให้เพื่อนบ้านเขารัก
เคารพบูชา เราจะได้มีกำลังช่วยรักษาชีวิตและทรัพย์สมบัติของเรา

สมชีวิตา เลี้ยงครอบครัว ตลอดจนบริวารที่เกี่ยวข้องให้
สุขสบายตามสมควร อันนี้คือหลักของพระองค์ท่าน

พอท่านว่า อย่าโลภๆๆ วันนี้ไปทำงานจะได้เงินสักล้านสอง
ล้าน ได้สักหมื่นสองหมื่นก็พอแล้ว ขึ้นไปทำมากกว่านี้มันผิด
ความโลภ พระพุทธเจ้าจะตำหนิเข้าใจผิด อันใดที่ไม่ผิดศีลธรรม
กฎหมายปกครองบ้านเมือง ทำมันลงไป พวกหวังรวยด้วยการค้า
ยาเสพติด ค้ายาบ้าหรืออะไร ทุจริตด้วยประการต่างๆ นี่ อันนั้นมัน
ผิดศีลธรรม เราอย่าไปเอา.

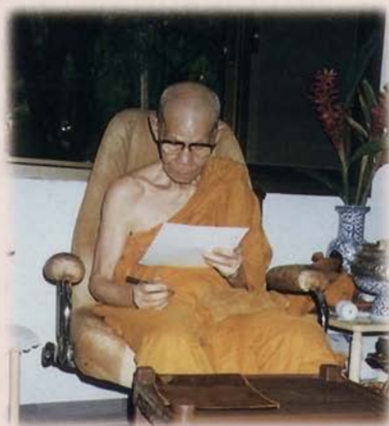
แก้กรรม

วิถีชีวิตของคนเราจะผิดหวังสมหวังมีสุขมีทุกข์มีมั่งมียากดีมีจนอย่างไร มันขึ้นอยู่กับกฎของกรรม แต่ถ้าไปหาหมอโหราเขาว่าดวงชะตามันตก แต่แท้ที่จริงกฎของกรรมอันเป็นบาปซึ่งเราอาจจะทำแต่ชาติก่อนภพก่อนมันให้ผล แล้วทีนี้เราจะไปแก้กรรม แก้ผลของกรรมนี้มันแก้ไม่ได้ ใครทำกรรมใดไว้ก็ต้องได้รับผลของกรรมนั้น จะดีก็ตามชั่วก็ตาม แต่พิธีกรรมที่เขาให้ทำนั้น บางอย่างถ้ามันถูกต้องเป็นแนวทางแห่งบุญกุศล พอเราทำแล้วมันได้บุญ บุญนี้ก็ต่อวิถีชีวิตของเราให้ยืนยาวไปอีกพักหนึ่ง เมื่อหมดบุญแล้วกรรมเก่าที่มันวิ่งตามอยู่เหมือนกับหมาไล่เนื้อ มันทันเมื่อไรมันก็จะโตะดกัดเมื่อนั้น

เพราะฉะนั้น การสะเดาะเคราะห์ การแก้กรรมแก้เวร เราจะต้องตัดกรรมตัดเวรก็รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ ทีนี้กรรมที่เราทำนั้นผลของมันไม่มีใครตัดได้ แต่เวรคือความผูกพยาบาทอาฆาต อันนี้เราสามารถตัดได้ถ้าหากว่าเราพูดจาตกลงกันได้ เช่นอย่างคนข้างบ้านเคยด่ากันอยู่ทุกวันๆ ต่างคนต่างก็อาฆาตพยาบาทจองเวรซึ่งกันและกัน ถ้าหากว่าเราคุยกันรู้เรื่องแล้วเรายกโทษให้กัน อันนี้เรียกว่า ตัดเวร คือตัดความผูกพยาบาทอาฆาต แต่ว่าผลกรรมที่เราด่าเขา เขาด่าเรา นั้นมันตัดไม่ได้

หลวงพ่ออุตตม

ใจใส กายสุข

ถ้าเราสามารถทำให้ว่างๆ ได้บ่อยๆ สุขภาพร่างกายจะแข็งแรงสมบูรณ์ เพราะได้สมองของคนเรามันมีสารอยู่ตัวหนึ่ง ถ้าเวลาใจว่างมันจะกระจายออกมาทำงาน จะทำให้สุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ หลวงพ่อนี้วิ่งอยู่ไม่หยุด ถ้าไม่อาศัยภาวนาแล้ว ล้มไปนานแล้ว ในร่างกายของคนเรานี้มันมีสิ่งที่ช่วยตัวของเขาเอง อยู่ตลอดเวลา แต่เราไปมองข้าม มีอะไรนิดหน่อยวิ่งหาแต่หมอวิ่งหาแต่ยา มันก็เลยเคยตัว ยาทั้งหลายนี้ถ้ากินมากมันทำให้ติด ยาแก้ปวดนี้ไม่กินแล้วอยู่ไม่ได้ พระองค์หนึ่งติดยาแก้ปวด ตื่นเช้ามาลุกแทบไม่ไหว พอได้ยานี้เม็ดหนึ่ง ลุกขึ้นมาครองผ้าไปบิณฑบาตได้ แต่ไม่ได้กินแล้วลุกไม่ขึ้น ฉะนั้น หลวงพ่อนี้เป็นหวัดเป็นไข้ นิดๆ หน่อยๆ ไม่ฉินยาหรอก นั่งสมาธิ ถ้าไม่หายจริงๆ นั้นแหละ จึงจะยอมฉินยา ทุกวันนี้เป็นเบาหวาน ถ้าลำพังตัวเองแล้วไม่สนใจ กับมันหรอก มีแต่คนอื่นมาเคี่ยวเข็ญให้ไปหาหมอ เอาหมอมามาหา บ้าง ไปหาหมอบ้าง

เพราะฉะนั้น ให้พยายาม ถ้าอยู่ว่างๆ นั่งดูนอนดูลมหายใจเฉย.. อย่าไปกังวลถึงอะไรเลย พุทโธก็ไม่ต้องว่า ยุบหนอพองหนอ สัมมาอรหังก็ไม่ต้องว่า ดูลมหายใจมันเฉยๆ นี่ ที่นี้จิตของเรา มีพลัง ถ้าหากว่าเราตั้งใจกำหนดรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในกายของเรา มันจะเกิดพลังงาน พลังจิตมันมาประสานกับวัตถุคือร่างกาย มันทำให้เกิดประโยชน์แก่ร่างกาย

หลวงพ่อบำเพ็ญธรรมะ ก็อ่านคัมภีร์หมอด้วย เพราะว่า มันใกล้เคียงกัน เวียนธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ เป็นหลักสูตรรักษาใจ วิชา

แพทย์เป็นสูตรสำหรับรักษาร่างกาย เพราะฉะนั้น ถ้าเราเข้าใจทั้งสองอย่างแล้วก็สบาย

หลวงพ่อบวายเป็นวัดโรคที่เมืองอุบลฯ เมื่ออายุ ๒๒ ปี ภาวนา ลูกเดียว ภาวนาจนกระทั่งตัวหาย พอตัวหายบ่อยๆ ใจมันก็ทะนงขึ้นมา โรคภัยไข้เจ็บมันเป็นที่กาย มันไม่ได้เป็นที่ใจ ภายหลังมาถ้ามันหงุดหงิดรำคาญเพราะความเจ็บป่วย ใจมันมักจะนึกว่า ฉันไม่ได้จ้างแถมมาเกิด ไม่ได้จ้างแถมมาตาย อยากตายเชิญเลย มันทำทายเป็นนี้ มันก็สบาย บางทีก็ลองตายเล่นๆ ลองดู วิธีตายเล่นๆ นี่ทำยังไง ภาวนาจนกระทั่งจิตมันสงบ ร่างกายตัวตนหายไปหมด เหลือแต่จิตดวงเดียวสว่างไสวอยู่ อันนี้เขาเรียกว่าตายเล่น หรือหัดตายก่อนที่จะตายจริง เมื่อเราตายมันก็มีลักษณะอย่างนี้เหมือนกัน ถ้าจิตเข้าสมาธิ มันไม่สัมพันธ์กับร่างกาย มันแยกตัวออกไปอยู่ต่างหาก นั่นคือตาย แต่ในช่วงนั้นเราไม่รู้หรือว่าเราตาย คนเราทุกคนตายไม่รู้ตัวว่าตัวตาย ฉะนั้นบางคนไม่รู้ตัวว่าตัวตาย ยังไม่ได้ไปไหน บุญบาปยังไม่ให้ผล จึงไปเที่ยวเคาะประตูบ้านก๊อกๆ แก๊กๆ อยู่那儿 เขาถือว่าเขาเป็นคนอยู่ คนตายธรรมดาพอวิญญาณออกจากร่างมีตัวมีตนเดินออกหนีไป ถ้าอยู่ในสมาธิละเอียด มีแต่จิตวิญญาณลอยออกไปเป็นดวงสว่าง เพราะฉะนั้นการปฏิบัติสมาธิคือการหัดตายเอาไว้ก่อนที่จะตายจริง

การพักผ่อนในสมาธิมีคุณค่ากว่าการนอนหลับธรรมดา เมื่อก่อนนี้อยู่กับหลวงปู่เสาร์ ท่านนอนดึก..ดึก แต่เสร็จแล้วเรานอนก่อนท่าน ท่านตื่นก่อนเราทุกที ถามว่าหลวงปู่นอนวันละกี่ชั่วโมง บางทีชั่วโมงเดียว บางทีก็ ๒ ชั่วโมง บางที ๓ ชั่วโมง แต่ไม่เคยเกิน ๓ ชั่วโมง อยู่ได้ยังไง.

สมาธิขั้นไหนไม่สำคัญ

(มีผู้กราบเรียนถามหลวงพ่่ว่าสมาธิมีกี่ขั้น หลวงพ่อให้คำตอบว่า....)

สมาธิมีขั้นเดียว คือสมาธิ มันจะก้าวไประดับไหนก็คือสมาธิอันเดียว อย่าไปนับขั้นนับตอนอะไร ขอให้มันเป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว เราละบาปได้หรือเปล่า ศีล ๕ เราบริสุทธิ์หรือเปล่า เอากันที่ตรงนี้เป็นเครื่องตัดสิน เรื่องของสมาธิใครจะไปถึงขั้นใดตอนใด ถ้าจิตไม่บริสุทธิ์ไม่มีทาง

ในสังคมของพุทธบริษัทที่เราต้องวุ่นวายกันอยู่นี้เพราะศีลมันไม่เสมอกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเจ้าพระสงฆ์นี้ องค์หนึ่งกินนมตอนเย็นได้ แต่อีกองค์หนึ่งกินไม่ได้ พอมาเจอกันเข้าท่านก็เถียงกัน องค์หนึ่งจับจ่ายใช้สอยด้วยมือตนเองไม่ได้ แต่อีกองค์หนึ่งทำได้ มาเจอกันเข้าท่านก็เถียงกัน เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะการปกครองบ้านเมือง ปกครองศาสนา บ้านเมืองกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นแหละเป็นหลักสำคัญ ทางศาสนา ศีลคือวินัยเป็นหลักสำคัญ กฎหมายก็ดี ศีลคือวินัยก็ดี เป็นหลักที่เราจะปรับความประพฤติกให้ มีพื้นฐานเท่าเทียมกัน ถ้าเราไปยิ่งหย่อนกว่ากันแล้วก็มีการปรักปรำกัน แต่ทางกฎหมายปกครองบ้านเมือง ในเมื่อมีคดีเกิดขึ้น มันต้องมีโจทก์มีจำเลย มีหลักฐานพยาน แต่ศีลคือวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัตินี้ ตัวเองเป็นโจทก์ตัวเอง ตัวเองเป็นจำเลยตัวเอง ตัวเองเป็นหลักฐานพยานตัวเอง คือตัวเองต้องพิจารณาตัวเองว่ามีความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์

เพราะฉะนั้น เราปฏิบัติสมาธิ จิตของเราจะไปถึงสมาธิขั้นใด
ตอนใด ก็ขึ้นก็ขึ้นก็ตาม ผลลัพธ์ก็คือว่าเราจะความชั่วได้ นี่มันอยู่ที่
ตรงนี้ ที่นี้หลักการพิสูจน์ว่าเราจะความชั่วได้หรือเปล่า ถ้าสมมติว่า
เรามีครอบครัว เราแอบไปหากำไรนอกบ้าน นั่นแสดงว่าเราไม่
บริสุทธิ์แล้ว ดูกันง่ายๆ อย่างนี้ อย่าไปดูให้มันลึกนัก.

เจ็บไข้ได้ธรรม

หลวงพ่อย่วยหนักครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗-๒๔๘๘ ด้วยโรควัณโรค* ครั้งหลังมาราบเยื่อมอาการป่วยของหลวงปู่สิงห์โรคกระเพาะลำไส้มากำเริบ กลับไปถึงวัดหมอให้ลูกขึ้นมาฉนยาเวลา ๔ ทุ่ม วันหนึ่งกินอนกำหนดจิตไปมันอึดอัดรำคาญ ใจมันก็มีดมดขึ้นมา “ร่างกายนี้อยู่กับมันมานานแล้ว ไม่เห็นมันให้ความเป็นสุขเลย ไม่อยู่กับหัวมันหรอก” แค่นั้น จิตมันวับไป แล้วไปเป็นดอกบัวบานเบ่งเต็มที่สว่างไสว ตรงใจกลางดอกบัวมีเศียรพระพุทธรูปโผล่ขึ้นมา พอถึงกำหนดเวลาแล้วจิตมันก็ถอนจากสมาธิ พอมันถอนออกมาแล้วก็มานึกตำหนิหมอ ไม่รู้ว่ามากำหนดไว้ทำไมไปเลยเสียก็ตี แล้วก็ได้รับความรู้สึก ๒ อย่าง เมื่อก่อนนี้ไปเห็นท่านพ่อลีไปสร้างพระพุทธรูปแล้วก็มีเศียร ก็สงสัยแต่ไม่กล้าถาม ทำไมสร้างพระพุทธรูปเอาแต่เศียรไว้ในดอกบัว พอมันเกิดนิมิตขึ้นมาอย่างนี้ ก็รู้แจ้งแทงตลอดว่า เพราะอย่างนี้เองท่านพ่อลีท่านจึงสร้างพระพุทธรูปลักษณะนั้น ดอกบัวก็หมายถึงดวงใจ หัวใจมันเบ่งบานเต็มที่ ในเมื่อจิตมันเบ่งบานเต็มที่ก็เป็นจิตพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ตอนรดคว่ำที่โค้งด่านเกวียน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ จิตก็วิ่งเข้าสมาธิ รดกลิ้งลงไปจากถนนไม่รู้กี่ตลบ คนมันก็ไม่เจ็บ ไม่ตายในช่วงนั้นที่โค้งด่านเกวียนนี้มันเดือนมืด พอจิตมันเข้าสมาธิแล้วมัน

* ธรรมะที่ได้จากการป่วยหนักครั้งแรกคือได้เห็นความตาย ดู จานียบุชา ๒๕๓๔ เรื่องพลังจิตพิชิตโรค

สว่างไสว รถก็หาย ตัวก็หาย แต่ว่าจิตมันลอยวนไปวนมา รู้สึกว่า มันลอยวนไปวนมาทั้งๆ ที่มันมืด พื้นถนนพื้นดินรอบข้างนี้มองเห็นหมด ดันหญ้าดันคา พอออกจากรถมา พระสมเด็จ ๒ องค์อยู่ใน ยามหล่น คลำหาไม่เจอ อ้าว.. ดายแล้ว หลวงปู่ทิ้งลูกหลานไปแล้ว ยืนกำหนดจิตอยู่แป๊บ แสงสว่างพลับมาจ่อลูกตา ไปคลำๆ ดูก็ไป เจอ

(หลวงพ่อบรรยายเหตุเกิดว่าล่าสุดเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๐ หลังจากกลับมาจากโรงพยาบาลได้ประมาณ ๑ สัปดาห์ ก็มี อาการเลือดออกในกระเพาะอาหารจนหมดสติ ลูกศิษย์ได้นำส่งโรงพยาบาลกลางดึก หลวงพ่อได้เล่าประสบการณ์ทางจิตให้ฟังดังนี้...)

ก็ได้แต่จิตอยู่ในจิต อยู่ในรถหลับตา รถมันวิ่งผ่านไปไหน มองเห็นหมด แต่ไม่ได้มองเห็นด้วยลูกตา มันมองเห็นด้วยใจ เพราะ ฉะนั้น จักขุ อูทปาติ จักขุบังเกิดขึ้นแล้ว หมายถึงใจ

(หลวงพ่อกลับเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลอีกครั้งเมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๐ ด้วยโรคไข้หวัดใหญ่เรื้อรัง ท่านเล่าให้ฟังว่า ...)

ที่มันเป็นจุดยืนอยู่ตลอดเวลาที่นอนอยู่ที่โรงพยาบาล มัน ปรากฏเป็นคล้ายๆ กับแผ่นกระดานชนวนสีเหลือง แต่จุดมันอยู่ตรง กลาง มันก็อยู่แค่นั้น ๓ วัน ๓ คืน ไม่เปลี่ยนแปลง (หลวงพ่อบรรยายให้ คำอธิบายว่า เป็นสภาพจิตรู้ ตื่น เบิกบาน)

...จิตมันเหมือนๆ กับว่ามันไม่อยู่กับกายแล้ว ก็มานึกว่ามัน เพี้ยนไปหรือเปล่า ก็เลยมาทดลองดู มองดูอย่างนี้ จะเอานิ้วมือมา จ้อย่างนี้มันไม่ไป (หลวงพ่อแสดงท่ามนานิ้วชี้ข้างขวา กับข้างซ้ายจี๋ เข้าหากัน แต่ปรากฏว่าทั้ง ๒ นิ้วเผลอออกจากกันไปคนละทิศละ ทาง)... ตัวนี้มันเฉไปโน่น มันห่างกันอยู่ แปลกดีเหมือนกัน...

พระราชชวลิตา หัตถปาทา อนัสนา กถิง พรหมจริยง จริสสามิ แก่
มาแล้วมือเท้ามันไม่อยู่ในอำนาจ จะประพฤติพรหมจรรย์ได้อย่างไร
พระจักขุบาลกับพระจุลบาลคุยกันสองพี่น้อง น้องชายบอกว่า “แก่
แล้วค่อยไปบวชเถอะพี่” พี่ชายก็บอกว่า “คนแก่แล้วมือไม้มันก็ไม่
อยู่ในอำนาจ จะไปประพฤติพรหมจรรย์ได้อย่างไร”

(วันหนึ่ง หลวงพ่อตื่นขึ้นมาแล้วมีความรู้สึกว่ศรัทธาและแขน
ขาถูกเปลี่ยนไป ท่านเล่าถึงความรู้สึกนี้ว่า...)

...มันเป็นความรู้สึกอันหนึ่งลึกๆ แต่ว่าไม่มีใครมาเปลี่ยน
คล้ายกับว่ามันหลุดไปเอง แล้วมันเกิดขึ้นมาใหม่ พอตื่นขึ้นมาแล้ว...
เอ๊ะ เราเป็นทศกัณฐ์หรือเปล่า ยังนึกแปลกใจ หัวขาดไปแล้วมันก็
มาต่อ แขนขามันถูกตัดขาดไปแล้วมันก็มาต่อ ยังเหลือของเก่า
แต่ตัว เลยมาคิดว่าเรานี้มันทศกัณฐ์หรือเปล่า... จากนั้นก็สบายขึ้น.

จิตหลอน

ตอนใดที่จิตของเรามีความแน่วแน่บริสุทธิ์แท้จริง ความรู้มันก็จริง ถ้าช่วงใดที่จิตของเราไม่แน่วแน่และมีกิเลสเจือปน หรือเราอยากรู้ อยากเห็น มันจะโกหกเราทันที เพราะฉะนั้น ทางผิดทางถูก อย่าไปสำคัญมั่นหมายในสิ่งรู้ทั้งหลายเหล่านั้น อะไรมันจะมีก็มี อะไรมันจะเป็นก็เป็น เช่นอย่างรู้ว่าคนโน้นเขาจะเป็นอย่างนี้ คนนี้เขาจะเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นแต่เพียงอารมณ์สิ่งรู้ของจิต สิ่งระลึกของสติเท่านั้น เราอย่าไปยึด ถ้าหากว่าเราไปสำคัญมั่นหมายว่า เรารู้จริงเห็นจริงแล้ว ทีหลังมันจะโกหกเรา

หลวงพ่อกเคยทดลองดูแล้วตอนที่เขากำลังเล่นหยวกกัน ที่แรกมีโยมอุปัฏฐากคนหนึ่งเขาก็นับถือว่าหลวงพ่อนี้คือลูกของเขาคนหนึ่งเหมือนกัน วันหนึ่งไปเยี่ยม เขาพูดขึ้นมาอย่างนี้ ที่ลูกบ้านลูกเมืองเขาบอกห่วยบอกเบอร์พ่อแม่ได้ ที่ลูกเราไม่เห็นบอกสักที หลวงพ่อก็เลยบอกว่า โยมเอาจริงไหม ถ้าเอาจริงแล้ว มาสัญญากันไว้ก่อน ถ้าหลวงพ่อบอกแล้วอย่าไปซื้อ ที่นี้พ่อสัญญากันเรียบร้อย หลวงพ่อกก็มานั่ง แล้วมันก็เกิดนิมิตขึ้นมาทีเดียว ๕ งวด งวดแรก หลานมาจิ้งห็นก็เขียนใส่ซองส่งไปให้ พอหลานเอาไปก็เอาไปให้พ่อแม่ันดู อันนี้มันไม่ออกหรอก ฉีกทิ้ง ใบที่สอง อันนี้มันไม่ออกหรอก ฉีกทิ้ง ที่นี้แกทนมไม่ไหว มันผ่านมางวดสองงวดแล้ว แกทนมไม่ไหว แกอยากเล่น พอเสร็จแล้วแกก็มาเอง หลวงพ่อบอกว่า เทียนนี้ให้ซื้อ ๐๖ กับ ๔๒ แกก็ไปซื้อแต่ ๔๒ มันก็ออก ๐๖ เทียนหลังไปซื้ออีก เอา เทียนนี้ให้ซื้อ ๔๒ แกก็บอกว่า ๔ กับ ๒ มัน

เป็น ๖ มันออกมาแล้ว มันจะออกมาได้อย่างไร ใครไปตั้งกฎหมาย บังคับ พอเสร็จแล้วมันก็ออก ๔๒

มาภายหลังนี้.. เอาละ หลวงพ่อเลิกบอกแล้ว แต่ว่าไม่บอก โยม แต่เราก็มามาทำเพื่อพิสูจน์ทดสอบของเราเอง มานั่งเข้าได้ตั้ง ๕ งวดอีกเหมือนกัน ตอนนี้อย่าบอกใคร เขียนใส่แผ่นกระดาษแล้ว ก็เอาใส่ไว้ในลิ้นชักว่ามันจะออกไหม พอผ่านไปแล้วมันออกหมด ทุกตัว เอาละ ทีนี้จะบอกญาติบอกโยมบ้างละ ไปนั่ง..มันมาสวดยกว่า เก่า แล้วก็มามากด้วย มาตั้ง ๑๐ งวด เป็นคู่ๆ มาตั้ง ๑๐ คู่ มาตอนนี้ บอกปั๊บ งวดแรก ไม่ออก งวดที่ ๒ ก็ไม่ออก งวดที่ ๓ ไม่ออก งวดที่ ๔ ที่ ๕ ไม่ออก เอ้า หยุดบอก พองวดที่ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ออกหมดทุกงวด นี่มันเล่นตลกเราอย่างนี้แหละ สิ่งที่เรา รู้ อย่างอื่นๆ ก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้น จะรู้จริงหรือไม่จริงไม่สำคัญ เราอย่าไปสำคัญมันหมาย เอาตรงที่ว่ามันรู้ปัจจุบันนี้จิตของเราเป็น อย่างไร มันเศร้าหมองหรือมันผ่องแผ้ว แล้วมันมีแนวโน้มไปทาง บาปหรือไปในทางบุญ แล้วมันมุ่งที่ยึดมันในคุณพระพุทธรเจ้า พระ ธรรม พระสงฆ์แล้วหรือเปล่า ดูกันที่ตรงนี้ ส่วนจะรู้ว่าอะไร เป็นอะไรอย่าไปสำคัญมันหมาย แม้แต่ความรู้ในธรรมะนี้ พอมัน โผล่ขึ้นมา เอ๊ะ.. อันนี้มันอะไรนี่ อย่าไปสนใจ เอาแต่เพียงรู้ว่า เรามีความคิด มีอารมณ์จิตเท่านั้น ผิดถูกอย่าไปสำคัญมันหมาย ความผิดความถูกมันมีสิ่งที่ตัดสิน อันใดที่เรารู้แล้วมันไม่ชวนเราไป ทำผิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่ง นั่นแหละถูกต้อง เดียวนี้ นักปฏิบัติมา เกียงกันเฉพาะว่า สมาธิขั้นนั้นเป็นอย่างไร ญาณขั้นนั้น ฌานขั้นนั้น เป็นอย่างไร มัวอยู่เฉพาะตรงนี้ แต่ตัวใน ตัวจิตนี้ไม่ดู อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หรือก็ไปเที่ยวกล่าวแต่ชาวบ้านเขา อนิจจัง ทุกขัง

อนัตตา แต่จิต อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี่ไม่ดู สิ่งอื่นๆ นอกจาก
จิตของเราแล้วมันไม่มีอะไรเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จิตของ
เรานี่เอง พอเรากระทบอารมณ์ที่ทำให้โกรธ พอจิตของเราเที่ยง
มันก็ไม่หวั่นไหว กระทบอารมณ์ที่ทำให้รักให้ชอบ ถ้าจิตของเรา
เป็นปกติ ไม่หวั่นไหว มันก็เที่ยง ถ้ามันหวั่นไหวเมื่อไรก็ไม่เที่ยง
เขาดำมามันโกรธ มันก็ไม่เที่ยง ถ้าดำนมาแล้วมันไม่โกรธไม่เคียด
อັນนั้นมันเที่ยง.

เจตนาคือกรรม

(มีคำถามจากอาจารย์ท่านหนึ่งว่า สอนวิชาเรื่องแมลงศัตรูพืชและวิธีปราบ พอเกษตรกรเดือดร้อนก็มาถาม ก็แนะนำวิธีเขาเพื่อให้เขาได้ผล จะเป็นบาปหรือไม่)

ปัญหานี้ตรงกันกับปัญหาที่เจ้านายท่านหนึ่งถามหลวงพ่อกว่า “การไปแนะนำให้ชาวบ้านเขาปลูกหม่อน เลี้ยงไหม จะบาปไหม พระบางองค์บอกว่าขอพิณทบาตเสีย มันบาป สำหรับพระคุณเจ้าเห็นว่าบาปไหม” หลวงพ่อก็ไม่ได้ตอบท่านว่าบาปหรือไม่บาป เลยชักแม่น้ำทั้งห้า หน้าที่การอบรมสั่งสอนให้รู้จักการทำมาหาเลี้ยงชีพ เป็นหน้าที่ของท่าน เมื่อแนะนำให้เขาทำอย่างนั้นๆ พอเขาทำแล้วมองเห็นประโยชน์ที่เขาจะพึงได้ เขารู้จักเอาประโยชน์เอง ขออย่างเดียวว่า อย่าไปช่วยเขาจับตัวหม่อนตัวไหมต้มลงในหม้อน้ำร้อนก็แล้วกัน ถ้าจะเปรียบเทียบก็เหมือนอาตมภาพไปเที่ยวเทศน์สอนคน ใครต้องการผลประโยชน์ในปัจจุบันให้ยึดหลักธรรม ๔ ข้อ ข้อแรก อุตฺฐานสัมปทา ให้หมั่นขยันในกิจการหาเลี้ยงชีพ ทีนี้ถ้าว่าคนทั้งหลายที่มาฟังธรรมนั้น ข้าราชการ ตำรวจ ทหาร พลเรือน พ่อค้า ประชาชน คนลักคนขโมยจี้ปล้นฉ้อโกง มีทุกประเภท ในเมื่อเขามาฟังเทศน์อาตมภาพแล้วเขาเกิดเลื่อมใสในคำเทศน์ คนเป็นข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน ต่างก็หมั่นขยันในหน้าที่ของตนเองมากขึ้น ทีนี้เกิดมีมหาโจรจี้ปล้นชาวบ้าน มันขยันจี้ขยันปล้นขยันลักขโมยมากขึ้น สงสัยว่าอาตมภาพจะตกนรกตาย

อันนี้มันเหมือนๆ ว่าเราสอนให้เขารู้จักทำ แต่เราไม่ได้ไปสอนให้เขาฆ่า ถ้าเกี่ยวกับการใช้ยาอะไรต่างๆ นี่ เราเพียงแต่แนะนำว่าสิ่งนี้มันเป็นแต่สิ่งที่ป้องกันอันตรายจากวิชพิษที่พวกคุณทำขึ้น เพียงแค่นั้น เหมือนๆ กับพระเป็นโรคพยาธิในลำไส้ ถ้าพระไปบอกว่าไปซื้อยามากินฆ่าพยาธิในลำไส้ พระต้องอาบัติปาจิตตีย์ เพราะฆ่าสัตว์ แต่ถ้าพระบอกว่าหายามาฉันเพื่อบำบัดโรคภัยไข้เจ็บ พระไม่เป็นอาบัติ นี่เราพิจารณาเอาอย่างนี้

เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่าเจตนาคือกรรม ผู้ที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ๑. รู้ว่าสัตว์มีชีวิต ๒. ความพยายามที่จะฆ่า ๓. การฆ่า ๔. สัตว์ตายด้วยการฆ่าโดยเจตนา จึงจะสำเร็จเป็นปาณาติบาต แต่ถ้ากลัวบาปก็เวลาทำไปแล้ว ก็ทำเฉพาะแต่สิ่งที่เราจำเป็นจะทำในหน้าที่ นอกเหนือไปกว่านั้นเราอย่าไปทำ สัตว์ที่เราไปฆ่าเพื่อวิจัยหาข้อมูลต่างๆ ถ้ากลัวบาปก็สวดมนต์ภาวนาอุทิศส่วนกุศลให้มัน สัตว์บางตัวถูกฆ่ามันดีอกดีใจ แต่ในขณะที่มันจะถูกฆ่ามันก็ทุกข์ทรมานเหมือนกัน แต่ถ้ามันตายจากสัตว์แล้ว ถ้าเผื่อว่ามันไปเกิดเป็นคนเป็นอะไรนี่มันดีใจ

พระองค์หนึ่งแบกขอนไม้ไปทิ้งลงที่ป่าหวิฐาคาไปทับหัวหมาตาย ภายหลังหมาไปเกิดเป็นคน พออายุได้ประมาณ ๗ ขวบ มันนึกถึงพระองค์นั้น อยากไปกราบขอบพระคุณที่ช่วยให้มาเกิดเป็นคน ก็ให้แม่พามาหาที่วัด มาถามหาพระองค์นั้น บอกชื่อถูกด้วย “หือม.. แยกไปรู้จักพระองค์นั้นแต่เมื่อไร” “เมื่อ ๑๐ ปีก่อนโน้น” “อ้าว... ถ้างั้นแยกก็รู้จักพระองค์นี้ก่อนเกิดซี” “ใช่เจ้าคะ เมื่อก่อนนี้หนูเป็นหมาขี้เรื้อนอยู่ในวัดนี้ อาศัยกินข้าวกันบาตรพระอยู่ที่นี่

บังเอิญวันนั้นพระองค์นั้นท่านแบกขอมไม้ไปทิ้งลงที่ป่าหญาคาหนุ
อยู่ในนั้นท่านไม่เห็น พอตีขอมไม้ไปทับหัวหนูตาย ตายแล้วไปเกิด
กับแม่ที่นี้ พอรู้เสียงสาขึ้นมา คิดถึงแต่พระองค์นั้น อยากจะมา
กราบขอบพระคุณท่าน"

เช่นอย่างเศรษฐีท่านหนึ่งเลี้ยงลูกหมาเอาไว้ มันเป็นลูกหมา
แสนรู้ ที่แรกก็ไปนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้ามาฉันในบ้านตัวเอง
ภายหลังตัวเองก็ไม่ต้องไปนิมนต์ ให้หมาน้อยตัวนั้นไปนิมนต์ ไป
มันก็ไปกราบแล้วก็เห่าบ๊อกรๆๆ เตือนว่าไปเถอะ พอพระปัจเจก-
พุทธเจ้าถือบาตรเดิน มันก็วิ่งนำหน้าไปจนกระทั่งถึงบ้าน ที่นี้ข้า
กลับ มันก็ไปส่งพระปัจเจกถึงที่อยู่ ที่นี้พระปัจเจกก็มาพิจารณาดูว่า
สุนัขตัวนี้มันมาเกิดเป็นสุนัขไม่ใช่เพราะบาปกรรมอื่นใด เพียงแค่
ว่าจิตมันไปผูกพันกับสุนัขเท่านั้น มันไม่ใช่เรื่องของบาป เพราะเมื่อ
ก่อนนี้แกเป็นคนใช้ของท่านเศรษฐี เขาใช้ให้ขุนหมา อาหารที่เขาให้
สุนัขกินนั้นมันดีกว่าที่เขาได้กิน เขาก็เลยคิดขึ้นมาว่า ถ้าเกิดมาเป็น
ลูกหมาเศรษฐีนี้ถ้าจะสบาย ได้กินแต่ของดีๆ อยู่มาภายหลังท่าน
เศรษฐีจัดงานเลี้ยง ของเลี้ยงแขกมันก็เหลือล้น เขาก็ให้แกกิน แก
ก็กินสมอยากนั้นแหละ เสร็จแล้วมันกินมากเกินไปก็เลยพุ่งแตกตาย
พอตายแล้วไปเกิดเป็นลูกหมาเศรษฐี ที่นี้พระปัจเจกพุทธเจ้าท่าน
พิจารณาแล้วว่า มันน่าจะไปอยู่ในฐานะที่ดีกว่านี้ แล้วท่านก็รู้อยู่
แก่ใจแล้วว่า ถ้าหากว่าทำให้สุนัขตัวนี้มันผิดหวังมันก็ต้องตาย
เพราะมันรักเรามาก วันสุดท้ายพอสุนัขตัวนี้นำหน้าเดินไปส่งท่าน
คืนสำนัก พอไปถึงทางแยก แทนที่ท่านจะไปทางที่กลับไปที่พักของ
ท่าน ท่านกลับไปทางอื่น มันก็วิ่งไปสกดหน้าแล้วก็เห่าๆ เตือนว่า
ที่นี้ไม่ใช่ทาง ท่านก็ไม่ฟังเสียงมัน พอเสร็จแล้วพระปัจเจกท่าน

ก็กำหนดจิตเข้าฌานเหาะหนีจากมัน มันก็หอนตามหลังจนกระทั่ง
พระปัจเจกไปลับสายตามัน มันก็อกแตกตาย แล้วไปเกิดเป็นเทพ-
บุตรบนสวรรค์

ในลักษณะนี้ สุนัขตัวนี้ตายเพราะการกระทำของพระปัจเจก
ทีนี้พระปัจเจกจะบาปหรือไม่ ท่านก็ไม่บาป เช่นอย่างเราทำของ
เรานี่ สอนให้เขา รู้จักอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่ได้ทำบาปด้วยตนเอง
เพียงแต่สอนวิชาให้เขา รู้ ทีนี้เขาจะเอาหรือไม่เอาเป็นเรื่องของเขา.

บุญใดจะวิเศษยิ่งกว่า ทำบุญกับพ่อแม่

ถ้าหากเราเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่เราไม่ดี เราไปตักบาตรพระ
ล้านครั้ง ไม่เท่าเรายื่นอาหารให้คุณพ่อคุณแม่เรารับประทานเพียง
ครั้งเดียว คนเราในเมื่อเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ไม่ดี ไปเที่ยวหาเลี้ยงคน
อื่นมันจะมีประโยชน์อะไร บางทีเราทำกับข้าวส่งกลิ่นหอมฉุย ยาย
แก่ได้กลิ่น เดินมือไพล่หลัง หลังค่อมๆ “อูย...น่ารับประทานจังเลย
แม่ขอชิมหน่อยได้ไหม” “ไม่ได้ๆ ฉันจะไปทำบุญ อย่ามายุ่ง ยาย
แก่นี้” ตกนรกตายเลย นี่คือสูตรแห่งการทำบุญ มาตาศิพสุตปิฎก
เลี้ยงดูบิดามารดาให้ดี เอตัมมังคลมุตตมัง เป็นมงคลอันสูงสุด แม้
แต่พวกภูตผีปีศาจยักษ์โหดอะไร เวลามันทะเลาะกันมันเถียงกัน คำ
ว่าท่านต้องเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ใช่ไหม มันจะต้องถามกันเสมอ

พระปิตุลากับลักษมณ์เถียงกัน ทีนี้พระปิตุลาหาว่าลักษมณ์
เด็กน้อยจอมโง่ง ถ้าไม่นึกสงสารจะฆ่ามันเสียเดี๋ยวนี้ ลักษมณ์ก็คว่ำ
ลูกศร เราเป็นวรรณะกษัตริย์ ไม่เคยปฏิเสธคำทำใคร แต่ว่าเราเป็น
วรรณะกษัตริย์ ๑. ไม่ฆ่าสมณพราหมณ์ ๒. ไม่ฆ่าผู้หญิง ๓. ไม่
ฆ่าโค นี่เพราะประเพณีอันนี้มันบังคับเราอยู่ ไม่งั้นพระปิตุลาแหวก
ไปตรงนี้ แล้วท่านบำเพ็ญตบะเดชะ มีอิทธิฤทธิ์ ทำไมมีแต่ความ
โหดร้าย ทำไมไม่มีความดีสักหน่อยหนึ่ง ท่านไม่เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่
ของท่านหรืออย่างไร ลักษมณ์ตอบว่าคนแก่ เพราะฉะนั้น ทำบุญ
อันใดหนอจะไปวิเศษยิ่งกว่าทำบุญกับพ่อกับแม่.

วิธีแก้ดวงไม่ดี

ใครว่าดวงดีดวงไม่ดี จะไปแก้ดวงกันได้อย่างไรนอกจากปฏิบัติดีเท่านั้น วิธีแก้ดวงไม่ดีเอาอย่างนี้ซิ ให้ไหว้พระสวดมนต์เริ่มต้นด้วย อะระหัง.. สวากขาโต.. สุปะฏิปันโน จบแล้วก็ นะโม ๓ จบ สวดอิติปิโส.. สวากขาโต.. สุปะฏิปันโน จบแล้วแผ่เมตตาพรหมวิหาร มาอธิษฐานจิตขอबारมีของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงช่วยดลบันดาลให้ดวงข้าพเจ้าดีขึ้น แล้วก็สักรวมจิตสวดเฉพาะบทอิติปิโสบทเดียว สวดให้ได้เท่าอายุตัวเอง หรือจะชกลูกปะคำสวดให้มันได้ ๑๐๘ จบ ยิ่งดี ที่แรกเราสวด ๓ บทต่อเนื่องกันไปก่อน พออธิษฐานจิตแล้วเราสวดเฉพาะบทอิติปิโสบทเดียว สวดทุกวันๆ เอาบทนี้แหละแทนบทภาวนาเลย ที่นี้พอสวดไปๆ ถ้าเราสวดทุกวัน สวดหนักๆ เข้า เราจะมีอาการกายเบาจิตเบา กายสงบจิตสงบ บางทีจิตวูบไปนึ่งสว่าง... หยุดสวดมนต์ปล่อยให้มันหยุดอยู่อย่างนั้น ไม่ต้องสวดอีก จิตหยุดนิ่ง ...สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน

อิติปิโสนี้เป็นพุทธคุณ พรรณนาคุณของพระพุทธเจ้า เมื่อเราสวดไม่หยุด จิตเราถึงพุทธคุณแล้ว นิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน คุณของพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นที่จิตของเราแล้ว เราหยุดสวดทันที กำหนดรู้อยู่เฉยๆ ทำใจเฉยๆ อยู่ ที่นี้ในช่วงนั้นถ้าหากว่าจิตมันจะละเอียดลงไปจนกระทั่งถึงร่างกายตัวตนหาย ช่างมัน ปล่อยไป... พอมันนิ่งไปสุดช่วงแล้วจิตมันจะถอนออกมาเอง

ถ้าในขณะที่มันนิ่งที่เรารู้อยู่เฉพาะที่จิต ไม่รู้เรื่องภายนอกนี่ คนอื่นเขาอาจเข้าใจว่าเราเป็นอะไรไป แล้วเขาจะมาทูปมาตีมาปลุก เมื่อปลุกแล้วเราไม่รู้ตัว ถ้าในขณะนั้นจิตยังไม่ถอนเอง บังเอิญเรา

ตื่นขึ้นมาเพราะการปลุก เราจะรู้สึกไม่สบาย ถ้ากลัวมันจะเลยเถิด กำหนดเวลาเอาไว้ว่า ถ้าจิตของข้าพเจ้าเป็นสมาธิแล้ว ข้าพเจ้าจะอยู่ในสมาธิ ๑ ชั่วโมง ถ้าเรากำหนดไว้อย่างนี้ แม้จิตของเราจะสงบแค่ไหน ถึงเวลาแล้วเขาออกมาเอง... นี่คือบทภาวนาที่พิเศษที่สุด

ถ้าหากว่าใครมีคนเป็นหนี้เป็นสิน สวดไปแล้วอย่างที่ว่านั้น แล้วมาอธิษฐานจิต ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจงดลใจลูกหนี้ให้เอาหนี้มาคืนข้าพเจ้า แล้วก็สวดอยู่นั้นแหละ สวดอติปิโส นี่แหละ เสร็จแล้วลูกหนี้จะเอาหนี้มาคืน

ที่แปดริ้ว อาตมิกคนหนึ่งมา.. “หลวงพ่อ เขาเป็นหนี้อ้าว ทำไฉนจะได้คืน อ้าวไปทางที่ไรเขาต่ำแล้วก็ไล่ลงจากบ้านทุกที” “ไปสวดอติปิโสซิซิม” ก็แนะวิธีให้ไปสวด หลังจากนั้นประมาณเดือนหนึ่ง หลวงพ่อก็ไปทีโน่น พอทราบว่าหลวงพ่อก็ไปแก้กรรมมารายงาน พอมาก็.. “อติปิโสของหลวงพ่อนี้ดีจริงๆ นะ” “มันดียังไงซิม” “อ้าวสวดแล้วเขาเอาหนี้มาคืนให้อ้วหมดเลย โดยที่อ้าวไม่ต้องไปทางเลย”

บางคนสวดไปๆ จิตมันเป็นสมาธิเอง เขาถึงบอก โอ๊ย.. เมื่อก่อนนี้ไปไขว่คว้าวิ่งสำนักโน่นวิ่งสำนักนี้ เอ้า ไปภาวนาพุทโธ ก็ไม่แน่ใจ สัมมาอรหัง ยุบหนอพองหนอ ก็ไม่แน่ใจ ใจมันรวนเรอยู่ พอมาสวดอติปิโสนี้ได้สมาธิ

เพราะฉะนั้น ถ้าใครสงสัยว่าหลักวิธีการสมาธิที่ท่านสอนทุกวันนี้ จะเอาแบบไหนดี ถ้าตัดสินใจไม่ลง ให้ตัดสินใจสวดอติปิโส บทเดียวเท่านั้น

วันนี้มีหนุ่มใหญ่ท่านหนึ่ง เป็นข้าราชการสรรพสามิต มาบอกว่า ผมสวดมนต์แล้วทำไมตัวสั่น สวดชินบัญชรก็สั่น นั่นแหละจิตของคุณเข้าถึงคุณธรรม จิตมันสงบ มันจดจ่อกับบทสวดมนต์

ກາວນຕາຍອນລູກກາຍ

ปรตสภาร

สมภารเป็นปรตเพราะเหตุอะไร เพราะเหตุที่น้อมเอาลาภของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ต้องอาบัตินิสัคคียปาจิตติย์ น้อมลาภของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนบุคคล ต้องอาบัติปาจิตติย์ สงฆ์ไม่ได้อนุญาตให้ ท่านแสดงอาบัติไม่ตก พอท่านมรณภาพแล้ว จึงได้มาเป็นปรต

เรื่องนี้อยู่ที่วัดแห่งหนึ่งในอำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลฯ หลวงพ่อไปทอดกฐินที่วัดนี้ ไปถึงตอนหัวค่ำ เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางกินนอนพักตั้งแต่หัวค่ำ แล้วตื่นขึ้นมาประมาณตี ๓ มันเมื่อยก็เลยนอนกำหนดจิตไป พอจิตสว่าง มองเห็นกุฏิเก่าๆ ร้างๆ อยู่หลังหนึ่ง มีพระองค์หนึ่งยืนจากพื้นนี้โผล่หน้าออกทางช่องลมบ้านโบราณมันมีไม้เป็นช่องลมเป็นซี่ๆ แล้วก็ร้องตะโกนมาว่า "ผู้มีบุญ กรุณาช่วยด้วย ผมพระครู... เป็นปรตอยู่ที่นี่นานแล้ว" เราก็เลยลุกขึ้นมานั่งกำหนดจิตพิจารณาว่าเป็นปรตเพราะอะไร พอพิจารณารู้แล้ว ก็มาพิจารณาต่อว่าช่วยเหลือท่านได้ไหม ก็ได้ความรู้ขึ้นมาว่าได้ ต้องประชุมสงฆ์ให้สงฆ์อนุญาตให้

พอชาวบ้านเขามาแจ้งหันทอนเช้า ผู้เฒ่าผู้แก่อายุเจ็ดแปดสิบปีก็เลยลองถามเขาดูว่า พระชื่อพระครู... เมื่อก่อนนี้อยู่ที่นี่เคยมีไหม เขาบอกว่ามี เป็นพระที่มาจากเวียงจันทน์ เป็นผู้มาสร้างวัดนี้องค์แรก เพราะคนบ้านชีทวนนั้น เป็นคนอพยพมาจากเวียงจันทน์ เขายังชวนหลวงพ่อกับค้ำอยู่ที่วัดคันทน์หนึ่ง เขาจะพาไปทอดลองดู หลวงพ่อก็ก็นอนบอกว่า ท่านก็ทรมานมานานแล้ว อย่าทรมานท่านไปมากนัก เรามีทางที่จะช่วยท่าน ช่วยให้ท่านพ้นทุกข์พ้นร้อนไปเสีย

พอตีวันนั้นเป็นวันทอดกฐิน พอทอดกฐินเสร็จพระสงฆ์ก็ยัง
ประชุมกันอยู่ ก็ได้ประกาศขึ้นในท่ามกลางสงฆ์ พอปรารภขึ้น
เท่านั้นแหละ ถามว่า “พวกท่านเชื่อไหมว่าพระบูรพาจารย์ของเรา
ที่มรณภาพไปนานแล้ว ท่านยังอยู่ที่กุฏิท่าน ยังไม่ได้ไปผุดไปเกิด”
พระสงฆ์ก็บอกว่า “เชื่อ พวกผมไปเอาของมาใช้ ถ้าส่งไม่ทัน ปล่อย
ให้มีดี ท่านจะมาทวงทันที” ก็เลยบอกว่า “อำนาจการอนุญาตอยู่
ที่คณะสงฆ์ ดังนั้นผมจึงขอเผด็จสงฆ์ในขณะนี้ว่า พระบูรพาจารย์
ของเราท่านเป็นสมภาร ท่านถือว่าท่านมีสิทธิในทรัพย์สินสมบัติของวัด
บางที่ท่านก็น้อมเอาลาภของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว เป็นอาบัติ
นิสสัคคียปาจิตตีย์ น้อมเอาลาภของสงฆ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนบุคคล
ต้องอาบัติปาจิตตีย์ สงฆ์ไม่ได้อนุญาตให้ ท่านแสดงอาบัติไม่ตก ท่าน
มรณภาพแล้วจึงได้มาเป็นเปรตอยู่ที่นี้ ดังนั้นเรามีทางแก้ คือขอมติ
คณะสงฆ์ให้อนุญาตยกโทษความผิดนั้นๆ ให้แก่ท่าน สงฆ์จะเห็นดี
เห็นชอบไหม ถ้าไม่เห็นดีเห็นชอบก็ขอให้คัดค้านขึ้นในท่ามกลาง
สงฆ์ ถ้าเห็นดีเห็นชอบก็ขอให้สาธุการขึ้นดังๆ สงฆ์ก็สาธุขึ้นมา”
“ต่อไปนี้ท่านผู้ใดมีความผิดอันใดที่คิดว่าตนมี ซึ่งเป็นบุญเป็น
กุศล เรามานั่งสมาธิกำหนดจิตดูบุญกุศลถวายท่าน อริขฐานจิต
ให้ท่านอนุโมทนา แล้วก็พ้นจากความเป็นเปรต ไปเกิดดีถึงสุข” พา
พระนั่งสมาธิอยู่ ๒๐ นาที พวกญาติโยมทั้งหลายก็นั่งด้วย พอ
นั่งสมาธิแล้วก็ประกาศอีกครั้ง บอกว่า “ความผิดที่ท่านได้ล่วงละเมิด
พระวินัยนั้น คณะสงฆ์ได้อนุญาตให้แล้ว ขอท่านอย่าได้เป็นห่วง บุญ
กุศลที่พวกเราอุทิศให้กับของอนุโมทนาเอาบุญ แล้วก็ไปเกิดดีถึงสุข
เสีย” เสร็จแล้วพระสงฆ์ก็ยถาสัพพี สวดกรวดน้ำอิมินา ญาติโยมก็
กรวดน้ำกันทุกคน

พอดตกตอนเย็นเขาก็ไปเอาของในกุฏิ เอาไปไว้ที่กุฏิข้าง
ชาวบ้านก็เอาไปไว้บ้านข้าง ปรากฏว่าท่านไม่ตามไปทวง ทดลอง
แล้วท่านก็ไม่ตามไปทวง เขาจึงแน่ใจว่าท่านไปเกิดแล้ว เขาก็เลย
รื้อกุฏิหลังนั้นลงสร้างใหม่

ภายหลังมาไปเล่าให้หลวงพ่อบุญ ชินวังโส ฟัง พอบอกว่า
เปรตตัวนี้ไปเกิดแล้ว ท่านจึงบอกว่า “เมื่อก่อนนี้ ผมกับอาจารย์ใหญ่
(หมายถึงอาจารย์พร พี่ชายของท่าน) พอไปโปรดมันก็ไปอยู่บน
กุฏินั้นแหละ นั่งสมาธิภาวนาแผ่ส่วนกุศลให้มันก็ไม่ยอมรับ พอดับ
ไฟแล้วมันจะเดินกึกกๆๆ ขึ้นมา มาเปิดประตูดูหนังสือใบลานแล้ว
ก็เอาออกมาคลี่ ได้ยินเสียงคลี่ดังกร๊ากๆๆ พอจุดไฟขึ้นก็ไม่เห็นมี
อะไร เล่นกันอยู่อย่างนี้ตลอดคืนยันรุ่ง เจ้าไปโปรดมัน มันพันทุกข์
พันร้อนไป เจ้าก็เก่งกว่าครูบาอาจารย์ซิ” “ไม่ใช่เก่งครับ แต่ว่าทำ
ถูกแบบ ทำตามหลักของพระวินัย”.

อดีตอย่าหมายมัน ปัจจุบันสำคัญกว่า

(ชายคนหนึ่ง เข้าใจว่าตัวเองระลึกชาติได้ว่าเคยเป็นพระ
ฤๅษณ์ และมีวิชาติดตัวมาคือ หนุมาน ลิงลม แล้วก็จระเข้ หลวงพ่อ
อธิบายว่า...)

มันบอกลักษณะของเราว่ามันก็เป็นเหมือนอย่างนั้นแหละ จิต
ของเรามันเหมือนลิงลม ลิงลมเมื่อลมมามันก็กระโดดไปตามต้นไม้
เวลาไม่มีลมมันก็อยู่นิ่งๆ จิตของคนเราเมื่ออารมณ์มันผ่านเข้ามา
ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ มันก็กระโดดเหมือนลิงลมนั้นแหละ
มันเป็นปริศนาธรรมที่แสดงให้เห็นว่า ที่นี้มีทั้งจระเข้ จระเข้ในเมื่อ
โลกมันเกิดขึ้นมากมันก็ซบหมดนะซิ เวลาจะเข้มันซบกินอาหารนี้
มันไม่เลือก มันอ้าปากเอาไว้ให้แมลงวันมาขี้ใส่ปากมัน มันลงไป
ในน้ำมันก็อ้าปาก ปลาก็มารุมจิกกินไข่แมลงวัน พอเสร็จแล้วไม่รู้
ละ จะเป็นปลาหรือสาหร่ายอะไรไม่รู้ มันหุบปากลงกลืนกินหมด
ในเมื่อความโลภมันเกิดขึ้นก็ซบเอาหมดนั่นแหละ มันเป็นปริศนา
ธรรมที่สื่อแสดงให้เห็นธรรมเห็นธรรม อย่าไปสำคัญมันหมายความว่า
เราเห็นอะไรแล้วเราเคยเป็นสิ่งนั้น จิตเมื่อมันสงบเป็นสมาธิแล้ว
สารพัดที่มันจะปรุงแต่งขึ้นมา

บางทีหลวงพ่อกำลังจิตสงบเป็นสมาธิ บางที โน่น.. มันไป
มองเห็นตัวเองแต่งตัวเป็นพระมหากษัตริย์นั่งอยู่บนบัลลังก์โน่น แต่
ก็ยังไม่เคยคิดว่าตัวเองเคยเป็นพระมหากษัตริย์มา ใครจะเป็น

อะไรมาเกิดมันไม่สำคัญหรอก มันสำคัญอยู่ที่ว่าปัจจุบันนี้เราจะเอาดีได้หรือเปล่า เท่านั้นเอง สิ่งที่คุณธรรมดาสามัญไม่รู้ไม่เห็นด้วยนี่ นักปฏิบัติเขาไม่พูดกันหรอก ถ้าพูดแล้วมันจะหลงติด อ้าว.. ประเดี๋ยวก็สาว ๆ คนนี้เคยเป็นลูกเป็นเต้าเรายังงั้นยังงี้ ที่นี้เขาเชื่อพระ เขาก็หลงเชื่อว่ามันเป็นจริงอย่างนั้น ก็มาติดพันกับพระเข้าอีกสักหน่อยคุณพ่อก็คุณลูกก็จุงแขนกันลงนรก เพราะฉะนั้นอย่าไปสนใจกับมันเลยเรื่องอดีตชาตินี้

ปัจจุบันนี้สำคัญที่สุด เราเกิดมาเป็นพลเมืองของประเทศไทย เราเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติบ้านเมืองเพียงพอหรือยัง อยู่ที่ตรงนี้ เราเกิดมาเป็นลูกพ่อลูกแม่ เราเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่เพียงพอแล้วหรือยัง อยู่ที่ตรงนี้ พระมหากษัตริย์ ผู้ปกครองแผ่นดิน เราไปลบหลู่ดูหมิ่นท่านหรือเปล่า ดูกันที่ตรงนี้ เรามีความเคารพ ที่นี้เราทำราชการมีผู้บังคับบัญชา เราเชื่อสัตย์ เคารพพระเบียบกฎเกณฑ์วินัยของข้าราชการ หรือเคารพผู้บังคับบัญชาเพียงพอหรือยัง มันอยู่ที่ตรงนี้ อย่าลืมนะ ศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าสอนให้เราสร้างความรักความเมตตาปรานี จุดแรกที่สุดนี้ให้สร้างความรักก่อน ทำไมจึงต้องสร้างความรัก คนเรารักกันแล้วมันจับมือกัน ช่วยกันสร้างสรรค์ประเทศชาติบ้านเมืองให้เจริญ ในทางคณะสงฆ์ ถ้าคณะสงฆ์มีความรักมีความเมตตาปรานีกัน ก็ร่วมกันทำงานพระศาสนาให้เจริญ เพราะฉะนั้นความรักจึงเป็นยอดปรารถนาของสังคม ที่นี้ในวงการหนึ่งๆ สถาบันหนึ่งๆ ถ้าเราไปรุมเกลียดคนสักคนหนึ่ง หรือคนทั้งหลายต่างคนต่างเกลียดชังหน้ากัน ชวนกันทำงาน

ຈ ັ ນ ຶ ຍ ປູ ຣ ັ

၂၄၄၄

มันก็ไม่รวมมือกัน ทีนี้สิ่งที่จะได้รับคืออะไร บ้านเมืองล่มจม คณะสงฆ์ต่างคนต่างขัดผลประโยชน์กัน ต่างทะเลาะวิวาทกัน ผลลัพธ์ คืออะไร คือศาสนาล่มจม นี่สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ เราควรจะต้องคิดให้มากๆ.

กำลังรักษาไข้

ผู้เฒ่าคนหนึ่ง อายุตั้ง ๗๐ เขาจะผ่าท้อง เส้นโลหิตมันพองโต ลูกสาวเขากลัวว่าพ่อเขาจะไม่ได้เห็นหน้าพระ ก็มานิมนต์ให้หลวงพ่อกับยาย หลวงพ่อก็ก็นั่งไป ไปก็ไปทำน้ำมนต์ให้ เป็นการให้กำลังใจ เสร็จแล้วก็ให้เขาเอาน้ำมนต์ลูบท้อง เอานะ.. จะเป่าให้หายเดี๋ยวนี้แหละ เสร็จแล้วกำหนดจิตนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ บิฑามารดา ครูบาอาจารย์ อธิษฐานจิตแล้วก็เป่าพรวดลงไป พอเป่าเสร็จ คนไข้ว่า.. ไม่ต้องผ่าก็ได้แล้วหลวงพ่อกับยาย มาหาหมอต้องเชื่อหมอสิ พอตื่นเช้าเขาจะเอาเข้าห้องผ่าตัด เขาไปฉวยเอ็กซเรย์ เส้นโลหิตหน้าท้องที่มันพองโตขึ้นวัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้ ๘ ซม. มันยุบลงเหลือ ๕ ซม. หมอเลยบอกว่าไม่ต้องผ่า เดี๋ยวมันจะหายเอง แต่ก็ไม่ได้นึกว่าตัวเองจะเป็นหมอรักษาโรคภัยไข้เจ็บอะไร เป็นแต่เพียงแค่ว่าไปให้กำลังใจคนไข้เท่านั้น

อย่างบางทีคนเป็นลมชักแฉะๆ เขามาเรียกไปดู ไปแทนที่จะไปทำอะไร พอไปถึงกระทืบเท้าบ๊องๆ ๓ ที เอ้อ.. มันจวนจะตายแล้ว มัวแต่ร้องอยู่นั่น ทำไมไม่นึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ขาดคำ.. เงียบ แล้วก็เดินหนี อีกสักพักเขาไปตาม หลวงพ่อกับยายหน่อย มันเป็นอย่างอื่นอีกล่ะ ไปดูเองก็แล้วกัน พอไปที่ไหนได้ ลูกขึ้นมาคุยฉอดๆ อยู่ หายแล้ว มันหลายแบบหลายอย่าง

ที่นี้ผู้ที่รักษาโรคด้วยพลังจิตนี้มันหายได้จริงไหม คำตอบ... หมอวิเศษแค่ไหนเป็นหมอเทวดาก็รักษาได้เฉพาะแต่คนที่จะไม่ตาย โรคบางอย่างรักษาก็หาย ไม่รักษาก็หาย โรคบางอย่างรักษาก็หาย ไม่รักษาไม่หาย โรคบางอย่างรักษาก็ตาย ไม่รักษาก็ตาย

นี่คือกฎความจริงและคำตอบที่ถูกต้องที่สุด ถ้าใครท้าทายว่าฉัน
สามารถจะรักษาโรคทางจิตทางใจให้หายได้ อันนั้นเป็นการอวด
อุตริมนุสสธรรม ถ้าพระสงฆ์ไปคุยก็อวดอุตริมนุสสธรรมเป็น
อาบัติ ที่นี้เวลาหมอหลวง หมอโรงพยาบาลไปตรวจ คุณหมอ..
ฉันจะไม่ตายหรือ ไม่เป็นไร หมอจะรักษาให้หาย นี่คือการให้
กำลังใจ.

.....

.....

.....

อุบายเลิกเหล้า

(มีคนติดเหล้าอดสำหรับเดินทางมาจากจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อมาขอแนวทางในการเลิกเหล้าจากหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ให้อุบายว่า)

การทำมาหาเลี้ยงชีพไม่รู้จักหา ไม่รู้จักทำ มีแต่กินท่าเดียว มีสตางค์มาก็วิ่งเข้าร้านขายเหล้า ลงผลสุดท้ายเราก็จะลำบาก เรา ยิ่งน้อยยิ่งหนุ่ม รับประทานที่จะพิจารณาตัวแล้วรีบเลิกละมันเสีย นึกถึงตอนแก่นั่นซิ ตอนแก่แล้วเรามัวแต่เมาไม่ประกอบการทำมา หาเลี้ยงชีพ งานการไม่ทำมีแต่เรามีแต่กิน เมื่อแก่ลงมาเราหาอยู่หากินไม่ได้ พ่อแม่ล้มหายตายจากไปหมด เราจะไปพึ่งพาอาศัยใคร ถ้าเราไม่มีพี่น้องก็พึ่งพาอาศัยไม่ได้ พยายามนึกถึงเรื่องนี้ให้มากๆ ประเดี๋ยวใจมันก็จะค่อยๆ แข็งขึ้น มันก็จะค่อยๆ เลิกไปเอง

...เรากำลังหนุ่มแน่น กำลังจะเจริญ พยายามทำใจให้แข็งเสีย วิธีฝึกตนก็พยายาม ที่แรกนี้ เวลาว่างๆ ก็ไปจำศีลอยู่กับพระ กับเจ้าเสีย ที่ละอาทิตย์สองอาทิตย์ มันจะค่อยห่างไปๆ.. ทางโปรด ของหลวงพ่อก็มีอย่างนี้แหละ ให้พยายามทำใจให้แข็ง อดทน ใคร มาหลวงพ่อก็เทศน์ให้ฟังอย่างนี้ ใครเขาจริงเขาก็เลิกได้ อยู่ที่ใจ.. ไม่มีอะไรแก้ อยู่ที่ใจเรา ถ้าเราเห็นความชั่วความไม่ดีของการกิน เหล้า เวลาปกติที่เราสร้างเมาแล้ว ก็ค่อยๆ พิจารณาโทษของมัน

น้องชายของหลวงพ่อกคนหนึ่ง เมาหัวราน้ำเหมือนกัน กลับ มาบวช ๒ ครั้ง ครั้งแรกอยู่ไม่ได้ ทนไม่ไหว สึกออกไป มาที่หลังนี้ มาบวชอีก มาบวชคราวหลังนี้เลิกเหล้าได้ บวชจนตายในผ้าเหลืองเลย

...กินก็กินเวลาจำเป็นเข้าสังคม แต่ว่าเลิกสังคมแล้วอย่า..
อย่าไปนึก อย่าไปกินมัน ให้อดเอา ก็มีแต่ตัวเองนั่นแหละต้อง
พยายามช่วยตัวเองให้มาก คนอื่นก็ช่วยไม่ได้ดอก

พยายามรีบๆ ปรับปรุงตัว อดมันเสีย ตั้งใจให้มันเด็ดขาด
แล้วก็อย่าไปสบถสาบาน ตั้งใจให้มันแข็ง ให้นึกถึงใจพ่อแม่พี่น้อง
ทั้งหลายที่เขาก็คือเป็นห่วงเป็นใยเรา กลัวเราไม่ได้ดิบได้ดี นึกถึงความ
หวังดีของพ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย..

เศรษฐานวิธา

ผู้ใดไปเล่นเสน่ห์นี้..บาป ทำมาหากินไม่ขึ้น มันแพ้ตัวเอง
คาถาอาคมนี้ สวดอธิปิโสบทเดียว อย่าไปเอาอย่างอื่น จบแล้ว..
สวากขาโต.. สุปะฏิบันโน.. อะหัง สุขิโต โหมิ.. สัพเพ สัตตา สุขิตา
โหนตุ นั้นแหละมนต์ดีที่สุดในโลก เหนือกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง

นี่เราไปเที่ยวเชื่อคาถาอาคม ที่นี้ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย
ท่านเห็นพวกเราเชื่อ ท่านก็ไปหาเรียนมา มาแล้วก็มาหลอกลวง
พวกเรา บางทีไปบางสำนักแจกสิ่งให้คนละตลับๆ ตลับละสี่ห้า
ห้าร้อย เสร็จแล้วเอาไปสีปาก สีแล้วเป็นไง มันจะรวยๆ พระท่าน
ไม่ได้โกหกหรอก เราเอาของท่านไป เราให้เงินท่าน ท่านเองรวย
แต่เราไปสีจนสีปากมันดำมันก็ไม่รวย เพราะฉะนั้น เลิกเชื่อพระ
เสียเถอะ ต่อไปนี้ให้เชื่อแต่พระที่สอนให้รู้จักคุณพ่อคุณแม่ปู่ย่าตา
ยาย รู้จักบุญคุณ รู้จักกตัญญูกตเวที รู้จักให้สร้างแต่ความรัก
ความเมตตาปรานีต่อกัน ถ้าใครมาสอนให้เชื่อเครื่องรางของขลัง
ละก็.. อย่าไปไหว้ เลิกไหว้

เหรียญไม่มี ไม่แจกทั้งนั้น แจกแต่ธรรมะ ของดีนี้ให้เลี้ยง
พ่อเลี้ยงแม่ ถ้ามีปู่ย่าตายาย เลี้ยงปู่ย่าตายาย มีครอบครัวเลี้ยง
ลูกเลี้ยงเมียให้ดี เมตตาสงสารกันให้มากๆ มันอยู่ที่นี่.. ของดี
ถ้าผิวเมียทะเลาะกัน ครูทออยู่ในกระเป๋ามันตีปีกปุบๆ มันจะ
บินหนี.

อุบายออมทรัพย์

ทุกวันนี้เราแก่แล้ว พุดกับลูกกับหลานนี้ไม่มีคิดเกรงใจมันละ เห็นลูกเห็นหลานมาใกล้ แกทำงานอะไระ ทำงานโน่นนี่ ได้เงินเดือนๆ ละเท่าไร ได้สี่ห้าห้าพัน ขำขอเดือนละพันได้ไหม บางคนก็ เอ๊ะ.. พระอะไร หน้าด้านมาขอเงินเรานี่ มันไปซุบซิบนินทาที่นั่นฟ้อหลวงฟ้อไขความว่า ถ้าใครจะให้ไปฝากธนาคารเอาไว้ทุกเดือน เดือนละพัน เงินนี้เป็นเงินของหลวงฟ้อที่เธอฝากไว้ หลวงฟ้อจะอนุญาตให้ถอนได้ต่อเมื่ออายุของเธอครบ ๖๐ ปี คนที่เข้าใจไปปฏิบัติตาม ประเดี๋ยวเอาบัญชีมาอวด หลวงฟ้อคะ หนูได้เงินตั้งหลายหมื่นแล้ว เออ...เก็บไว้ลูก อย่าไปถอน มาวันหลัง หลวงฟ้อแม่หนูขอเงิน เออ.. ถ้าแม่ขอ ท่านจะเอาเท่าไรยกให้ท่านหมดเลย ประเคนให้หมด แต่ว่าคนอื่นขออย่าไปให้นะ เราเองก็ไม่มีสิทธิใช้เงินจำนวนนี้ เมื่อให้แม่ไปหมดแล้ว เราเริ่มต้นใหม่ก็แล้วกัน

บางคนมาบ่นว่า หลวงฟ้อ ทำอย่างไรหนูลาสตางค์ได้มีแต่เพื่อนมายืม พอเวลาเราจะมาใช้ไปทวงเขาก็ไม่ให้ แกล้งเงินได้เดือนละเท่าไร หนูเป็นหมอ อย่างต่ำหนูก็ได้เดือนละสี่ห้าห้าหมื่นฉันขอแกเดือนละหมื่นได้ไหม ได้ ถ้าได้ฝากธนาคารไว้ให้ฉัน ที่นี้พอเขาฝากไปได้ ๕-๖ เดือน ฟ้อ หนูฝากเงินได้ตั้ง ๖๐,๐๐๐ แล้วเมื่อไรฟ้อจะเอาเงินมาใช้ เออ เอาไว้นั้นแหละ อายุแก ๖๐ ปี ค่อยถอนมาให้ฟ้อ เอ้า กว่าหนูจะถึง ๖๐ ปี ฟ้อก็ตายก่อนซิ ตายก่อนก็เป็นมรดกของแกก็แล้วกัน เสรีแล้วพอมันรู้ข้อเท็จจริงแล้วฝากเอาๆ หมอคนนี้ภายในหนึ่งปีเก็บเงินได้ถึง ๒ ล้าน

นี่ถ้าใครเชื่อแล้วปฏิบัติตามอย่างที่หลวงพ่อบอกว่านี่ เมื่อเราแก่มาจะไม่ยากจน ทีนี้เราฝากเดือนละพันๆ สมมติว่าปีนี้อายุเราไม่เกิน ๓๐ ปี เราเก็บๆๆ จนกว่าจะอายุ ๖๐ ปี มันได้หลายดั่งค์เงินในธนาคารไม่ใช่มันจะอยู่เฉยๆแต่ต้นทุนมันเสียเมื่อไร ปีหนึ่งมันออกดอกมาให้ทุกปี ทบต้นเข้าไปด้วย

หลวงพ่อบอกมาสร้างความอุ่นหนาฝาคั่งให้วัดนี้โดยเก็บเล็กผสมน้อย ให้ไวยาวจักรไปฝากธนาคารไว้เป็นทุนของวัด ขนาดเก็บห้าเก็บสิบนะ เริ่มตั้งแต่สร้างกุฏิหลังใหญ่ข้างหลังมา ก็ประมาณ ๑๕-๑๖ ปี ทีนี้พอเสร็จแล้วเมื่อวานขึ้นนี้ ลูกสาวคนหนึ่งทำงานที่ธนาคารมันเป็นคนดูแลผลประโยชน์อันนี้ เอาบัญชีมาให้ดู เวลาที่บัญชีนี้มีเงินอยู่สองล้านเศษแล้ว.. เงินล้านมันมาได้ยังไง ก็พอให้หนูเอาไปเก็บที่ละเล็กทีละน้อย เศษสตางค์ที่เขากำบุญมา หนูก็เอาไปฝากธนาคารไว้ เออ..อันนี้เป็นเงินอะไรละลูก เงินส่วนตัวของพ่อนะซี เอ้า ถ้ายังงั้นยกให้เป็นทุนนิธิของวัดเสีย อย่าเอา เราหาเอาใหม่ อันนี้เป็นบุญบารมีของพระศาสนาแท้ๆ เลยยกถวายวัดไป เวลาที่ได้สองล้านห้าแสน แล้วทีนี้มีคนเขารู้ว่าหลวงพ่อบอกเก็บเงินไว้เพื่อวัด เมื่อวานนี้กับวันนี้มีผู้มาถวายอีก ๒ แสน ทีนี้ถ้าเราทำจริงคนเขาไว้วางใจ เขาก็เลื่อมใส

หลวงพ่อบอกเวลานี้ยังไม่ต้องออกปากอะไรกับใคร เพียงแต่เล่าพฤติกรรมที่เราทำมาให้ฟังเท่านั้น เขาก็เกิดศรัทธาแล้ว ผลประโยชน์ส่วนตัวก็ไปโรงพยาบาลบ้าง ไปโรงเรียนบ้าง โรงพยาบาลมหาราชนีเกือบ ๑๐ ล้านไปแล้ว เวลานี้ก็ไปทำอนามัยอยู่ ๒ แห่งก็หมดไป ๕-๖ ล้านแล้ว.

เคล็ดลับสำหรับคนอยากรวย

ใครอยากร่ำอยากรวย

๑. ให้หยุดกินเหล้า

๒. หยุดเล่นการพนัน

สองอย่างนี้ ถ้าทำได้ จะอยู่เย็นเป็นสุขสบาย

คนไทยเราที่ตั้งตัวไม่ค่อยได้เพราะการพนันกับเหล้า เพราะฉะนั้น ขอร้องให้หยุดสองอย่างนี้ มันไม่แซ่บหรอก เหล้ากินแล้วมันเมา ปวดหัวอย่างกับเป็นไข้หวัด อย่าไปกินมันเลย

ที่นี้หลักธรรมะที่จะยึดเป็นหลัก

๑. หมั่นขยันในการประกอบการทำมาหาเลี้ยงชีพ

๒. หัดตระหนี่ให้มากๆ คนไม่ตระหนี่ไม่มีทางได้เป็นเศรษฐี

๓. ทำความดีกับเพื่อนบ้าน ให้เพื่อนบ้านเขารัก

๔. เลี้ยงตนเองและครอบครัวให้มีความสุขสบายตามสมควร อันนี้เป็นหลักธรรมะที่ควรจะยึดไว้เป็นหลักสร้างตนเอง

หนึ่ง.. งดกินเหล้า สอง.. งดเล่นการพนัน

หลวงพ่อบุญช่วยเหลืเด็กเรียนหนังสือ ถ้าสอบถามว่าพ่อแม่มันกินเหล้าเป็นไหม เล่นการพนันเป็นไหม ถ้ากินเหล้าเล่นการพนันแล้วไม่ช่วย เงินไปซื้อเหล้ากินมันยังมี เงินเล่นการพนันยังมี เงินจะจ่ายให้ลูกเรียนหนังสือไม่มี ไม่ช่วย ถ้าคนใดพ่อแม่ไม่กินเหล้า ไม่เล่นการพนัน ช่วยทุกคน.

เราจับพิด้วยสันตวิธี

ที่วิทยาลัยหัวเดียวที่เขาสร้างตึก ที่ตรงนั้นเดิมมันเป็นทีของพวกแขก คุณกอบชัยเขามาทบอกว่า ผีแขกมันเขียนถึงขนาดที่คนชนดินไปเทไปถมที่ มันมายืนโบกมือห้าม มองเห็นด้วยตาเปล่า แล้วเขาก็ปรึกษากันว่าจะทำอย่างไร หลวงพ่อก็บอกว่า “เดี๋ยวฉันจะไปคุยกับมันเอง” “ท่านเห็นตัวมันหรือ” “ไม่เห็น พูดยกับผีมันต้องพูดเองเออเอง” เสร็จแล้วก็สั่งให้เขาเอาโดนดที่ดินไป ให้แต่งเครื่องสักการะบูชา เอาพระบรมฉายาลักษณ์ไปตั้ง ทำเหมือนๆ ที่เขาถวายความเคารพในงานเฉลิมพระชนมพรรษา เสร็จแล้วเวลาไปเขาก็จัดไว้เรียบร้อย หลวงพ่อก็ไปยืนกลางแจ้ง แล้วก็เอาโดนดที่ดินมาอ่าน พออ่านจบก็ประกาศว่า

“ที่ดินแปลงนี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่นายกอบชัย ขอสดถิกุล พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยอมทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจสูงสุด ดังนั้น ใครที่ถือว่าตัวเป็นเจ้าของอยู่ที่นี้ก็ให้ขยับขยายออกไป หรือถ้าไม่ไปก็อยู่กับเขาที่นี้ คอยอนุโมทนาบุญกุศลกับเขา แล้วอย่าขัดขวางการทำงานของเขา ให้เปิดโอกาสให้เขาทำงานอย่างสบายๆ เขาเป็นคนใจบุญ เขาสร้างบุญกุศลใดๆ พวกเจ้ามาโมทนาบุญกับเขาก็แล้วกัน บุญกุศลสิ่งใดที่ข้าบำเพ็ญมา ข้าอุทิศให้พวกเจ้าได้อยู่เย็นเป็นสุข ให้เจ้าจงอนุโมทนาบุญกับข้า ณ บัดนี้”

แล้วก็ประกาศให้มันรู้ พูดยเป็นภาษาไทยนี้แหละ แล้วก็สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แผ่เมตตาให้ แล้วอธิษฐานจิตประมวลมาซึ่งบุญกุศลที่เราได้บำเพ็ญมาตั้งแต่เล็กจนแก่ ที่เกิดขึ้น

ด้วยกาย วาจา และจิต ขออุทิศให้พวกเจ้าเป็นผู้มีส่วน จงอนุโมทนา
บุญกับข้าแล้วไปเกิดดีถึงสุขเสีย เท่านั้นก็เป็นอันจบ

จากนั้นเขาบอกว่า ขนดินไปถมไม่มารบกวนเลย จนกระทั่ง
งานเสร็จ ไม่มีอะไรมารบกวนเลย

เพราะฉะนั้น เรื่องวิญญาณนี้มันมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ถ้าหาก
เราพูดดีกับเขา ทำดีกับเขา เขาก็ดีกับเราเหมือนกัน.

บิณฑิพสาธรม

โรงพยาบาลทหารที่โคราช บางเตียงที่มีคนไข้ตายอยู่นั้น คนไข้คนหลังไปนอนนี้มันกระซกซาดกเตียง หัวหน้าพยาบาลเขา มาปรึกษา ทำอย่างไรหลวงพ่อ “เออ.. ฉันจะไปแผ่เมตตาให้มัน”

เพราะฉะนั้น เรื่องภูตผีปีศาจอย่าไปใช้เวทมนต์ขับไล่เป็น อันขาด แผ่เมตตากับอุทิศส่วนกุศลให้

เวลานี้หลวงพ่อก็จะแนะนำให้ชาวบ้านทั้งหลายสวดมนต์ ไหว้พระอยู่ที่บ้าน นั่งสมาธิอยู่ที่บ้าน และที่สำคัญที่สุดก็แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลไปให้พวกพเนจรทั้งหลายที่ล่องลอยหากิน

คนใดที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้บ่อยๆ คนนั้นแหละ เป็นคนมีบุญ เรามีบุญเขาจึงมาหาเรา เขามาขอความช่วยเหลือจาก เรา แต่เรากลัวเขาแล้วไปคิดร้ายต่อเขา หาหมอเวทย์หมอมนต์มา ขับไล่เขา ถ้าหากว่ามนต์เก่ง เขาก็หนีไปพักหนึ่ง พอฤทธิ์ของมนต์ เสื่อมเขาย้อนกลับมาที่หลัง เขาจะเล่นงานเราหนักกว่าเก่าอีก ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้น

ความแตกต่างของลัทธิศาสนาและคำสอนของแต่ละศาสนา จะมีความแตกต่างอยู่ในภพภูมิของมนุษย์เท่านั้น เมื่อมนุษย์ทั้งหลายตายไปแล้ว ยังเหลือแต่กฎของกรรมเป็นสัจธรรม ใครจะไป สอนกันว่าฆ่าสัตว์ไม่บาป หรือสัตว์เกิดมาเป็นอาหารของมนุษย์ก็ ตาม ฆ่าสัตว์บุญช้ายญพระเจ้าไม่บาปก็ตาม เมื่อตายไปเขาจะได้รับ ผลกรรมที่เขาทำ เขาจะได้ความรู้สึกว่าพระสมณโคดมสอนถูกต้อง ศาสดาของเขาสอนผิด เขาจะได้ความอย่างนี้ทุกราย เพราะว่ากฎ แห่งกรรมเป็นกฎธรรมชาติ ไม่ใช่พระเจ้าองค์ใดมาเสกสรรปั้นแต่ง

เอา พระพุทธเจ้าสอนเรา เรื่องอดีตคือปุพเพนิวาสานุสติญาณ การระลึกชาติหนหลังได้ สิ่งทีพระองค์นำมาสอน ฆ่าสัตว์บาป พระองค์ก็เคยฆ่าสัตว์ตกนรกมาแล้ว ทำบุญอย่างนั้นได้บุญ พระองค์ก็เคยทำและขึ้นสวรรค์มาแล้ว บำเพ็ญเพียรภาวนา ทำสมาธิจิตได้มานานจนไปเกิดในพรหมโลก พระองค์ก็ได้เคยเป็นมาแล้ว พระองค์เอาสิ่งที่พระองค์เป็นมาแล้ว ...มันเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ลองของมาแล้ว เอาแต่ความจริงทั้งนั้นมาสอนเรา

ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่มานั่งหลับตานึกเอาคิดเอา แล้วก็มาจัดเป็นศาสนา มันเป็นความรู้ที่พระองค์ได้ทดสอบมาด้วยตนเอง เช่นอย่างว่า ทำสิ่งนี้มันเป็นบาป พระองค์ก็ได้ทดสอบมาแล้ว พระองค์ได้ทำมาด้วยตนเอง แล้วก็ไปรับผลบาปมาด้วยตนเอง ทำสิ่งนี้เป็นบุญ พระองค์ก็ทำมาด้วยตนเอง แล้วก็ได้รับผลบุญด้วยตนเองมาแล้ว เอาสิ่งที่พระองค์เคยผ่านมาแล้วมาสอนเรา

พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องอดีตคือปุพเพนิวาสานุสติญาณว่า ในอดีตพระองค์เคยทำอะไรมาแล้วได้รับความทุกข์ความทุกข์อย่างไร ตรัสรู้เรื่องปัจจุบัน ในปัจจุบันประพตติธรรมอะไรเป็นหลักจึงจะอยู่ด้วยกันโดยสันติสุข พระองค์รู้แล้ว พระองค์ได้ประทานศีล ๕ กับเมตตาพรหมวิหารให้ ถ้าใครอยากอยู่เย็นเป็นสุขในภพปัจจุบันให้ยึดธรรม ๒ ข้อนี้เป็นหลักปฏิบัติ.

จานียบุธา ๒๕๔๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑

กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑

จำนวนพิมพ์ ๓๐,๐๐๐ เล่ม

ท่านผู้ใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน
โปรดพิมพ์ได้โดยไม่ต้องขออนุญาต
หากพิมพ์เพื่อจำหน่าย ขอสงวนสิทธิ์

ห้องสมุดแห่งชาติ **ชวนพิมพ์** โทร. 2803542, 2810541
โทรพิมพ์ 2813180, 2822114 แฟกซ์ 2813181
489 ถนนพระสุเมรุ แขวงบวรนิเวศน์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200
นายจิโรจน์ ศรสอคราม ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. 2541

พระพุทธเจ้าไม่เคยท้อทลายว่าพระองค์สร้างอะไรขึ้นมาในจักรวาลนี้
แต่พระองค์สามารถท้อทลายได้ว่าพระองค์รู้ทุกสิ่งในจักรวาลนี้
ทั้งเรื่องอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

อดีต มีอุปเพนิวาสานุสสติญาณเป็นหลักฐาน

ปัจจุบัน ก็คือความรู้แจ้งเห็นจริงในสังขธรรม
คือการตรัสรู้ของพระองค์นั่นเอง

อนาคต ก็คือพุทธทำนาย